

1

ลูกรูมี

สิบห้าปีก่อน

คนเรามีสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ มหรรณพเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่อง การทำในสิ่งที่ต้องทำ ไม่ว่าจะลาออกจากวิทยาลัยช่างเพื่อเปิดอู่ซ่อม รถหาเลี้ยงน้องชาย หรือแกล้งทำเป็นมองไม่เห็นวัตถุแปลกปลอมขนาดเล็กที่มานั่งยองๆ ร้องไห้ฮือๆ อยู่หน้าประตูอู่ซ่อมรถของเขา

“ให้ผมพาเด็กไปส่งบ้านใหม่ลูกพี่” ลูกน้องที่อายุเยอะกว่าลูกพี่ หลายปีเอ่ยถามหลังจากเห็นสายตาเจ้าของอู่ฉนวนเวียนไปมองเด็กหลาย รอบ

มหรรณพมองหน้าคนถามซึ่งมีความโหดไม่แตกต่างจากนักเลง ทวงหนี้เท่าไร ก่อนจะหันไปประเมินใบหน้าเหล่าลูกน้องที่ละราย สุดท้ายหยุดตรงคนหน้าตาดีที่สุดในอู่ว่าสมควรรับตำแหน่งผู้เจรจากับ เด็กหรือไม่ แน่نونคำว่าหน้าตาดีที่สุดในอู่ไม่ได้แปลว่าหน้าตาดีที่สุดในซอย และยังไม่ใช่หน้าตาดีจริงๆ แต่เป็นหน้าตาระดับเดินเข้าไปหา แล้วเด็กไม่วิ่งหนีทันที ส่วนตัวเขาเป็นแบบเด็กเห็นแล้วไม่วิ่งหนี เพราะ อาจซ็อกจนตัวแข็งไปเลย ทว่าเรื่องบางอย่างถ้าไม่ออกหน้าทำเอง เขาก็ไม่วางใจว่าจะไม่วายปวง

“อย่าเลย กลับไปเจอพ่อแม่ทะเลาะกันเดี๋ยวก็วิ่งออกมาอีก”

มหรณพกล่าวจบก็มีเสียงขว้างปาข้าวของ เสียงด่าทอตอบรับ มาจากบ้านข้างๆ ทันที ซึ่งเป็นเหตุผลที่เด็กหญิงตัวเล็กมานั่งร้องไห้อยู่ หน้าอู่ของเขาในตอนนั้น

อู่ซ่อมรถของมหรณพอยู่ลึกในซอยขนาดกลาง ตั้งอยู่ริมเขต ชุมชนเมืองใหม่จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อนบ้านส่วนใหญ่เพิ่งย้ายมา ตั้งรกรากใหม่ในเขตนี้ โดยมากก็เป็นชนชั้นกลางค่อนข้างสูง แปลว่ามักจะมีปัญหาครอบครัวพอประมาณ แต่บ้านข้างๆ เขาแม้จะหลัง ใหญ่สุดในซอย มีคนในบ้านน้อย ทว่าตั้งแต่ย้ายมามีปากเสียงกันดั่ง ลั่นซอยแทบทุกวัน

“เดี๋ยวฉันออกไปดูเด็กเอง”

มหรณพบอกแค่ประโยคเดียว เหล่าลูกน้องของเขาก็ถึงกับร้อง เสียงหลง

“เอาจริงหรือลูกพี่!”

“เด็กมันจะยิ่งร้องไห้ละ”

“ให้พ่อแม่มารับเด็กไปดีกว่า” ทุกเสียงต่างคัดค้านเป็นเอกฉันท์ อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

“ถ้าฉันไปกอดอดหน้าบ้านเรียกพ่อแม่เด็ก เขาจะคิดว่าฉัน ไร้ค่าเลยทะเลาะ แล้วเรียกเขาออกมากะที่บหรือเปล่า”

ไม่มีใครเถียงคำพูดเหล่านี้ของมหรณพเลย เพราะเป็นไปได้ว่า แค่บ้านข้างๆ เหลือบมองหน้าเขาแวบเดียวก็จะรีบปิดประตูหน้าต่าง ไทโร. แจ้งตำรวจว่ามีอันธพาลโรคจิตมากอดอด

ด้วยอาชีพหาเช้ากินค่ำแอบเหงื่อต่างน้ำใช้หนี้แทนพ่อ มหรณพ จึงไม่มีเวลาเหลือไปสอสดส่องเรื่องชาวบ้าน แล้วก็ดูเหมือนว่าคนแถวนี้

ก็ไม่ได้อยากมาอยู่กับเขาสักเท่าไร อาจเพราะหุ่นเหมือนยักษ์ หน้าตาเหมือนเพิ่งออกมาจากเรือนจำบางขวาง สงสัยนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ก็เป็นได้ แต่มันช่วยไม่ได้จริงๆ เขาต้องตีปลูคนี่เพื่อดำรงชีวิต

มหรณพ เด็กหนุ่มอายุยังไม่ถึงสิบเก้าปีต้องมารับช่วงต่อคู่ช่อมรรถจากพ่อที่ติดช่องน้อยแต่พอตัว ฆ่าตัวตายหนีโรคพิษสุราเรื้อรังไปโลกหน้า ทั้งเอาไว้เพียงธุรกิจครอบครัวพร้อมหนี้สินก้อนใหญ่ แคมต้องเลี้ยงน้องชายไป ดำเนินธุรกิจต่อไปด้วยการคุมลูกน้องซึ่งอายุมากกว่าเขา เขี้ยวลากดินกว่าเขา

เด็กหนุ่มมีทางเลือกไม่เยอะ เลยอัปเกรดจากคุณชายหน้าโหดน้อยๆ เป็นหน้าเหลี่ยมมากๆ เพื่อไม่ให้ใครกล้ามาแหย่ในช่วงชิงบ้านและคู่ช่อมรรถของเขาไป ผ่านมาสองปีความดุตันเลยฝังลึกตั้งแต่กระดูกผุดออกมาจนทั่วทุกรูขุมขน และดูเหมือนว่าเขาจะลี้มวิธีเข้าหาเด็กเล็กไปแล้ว

คนเราต้องทำในสิ่งที่ควรทำ มหรณพท่องประโยคประจำใจแล้ววางประแจเลื่อนขนาดเหมาะจะฟาดคนตายในมือลง เช็ดมือเปื้อนน้ำมันเครื่องกับผ้าขี้ริ้วลวกๆ เตรียมก้าวไปปลอบโยนเด็กน้อย แต่เปลี่ยนใจกลางทาง เดินย้อนไปยังสวนออฟฟิศด้านในคูร์ถ แล้วคว้าของที่โคตรจะไม่เข้ากับสถานที่และหน้าตาของเขาติดมือมา ตึกตาหมีสีน้ำตาลขนาดตัวยาวห้าสิบเซนติเมตร

“เอาตุ๊กตาใหม่ น้ำให้” มหรณพหยุดห่างจากเด็กหนึ่งเมตร ถามเสียงอ่อนโยนที่สุดเท่าที่จะทำได้พร้อมกับย่องตัวลงนั่งยองๆ ให้อยู่ในระดับเดียวกับสายตาดูกตัวน้อย น่าเสียดายที่เขายังคงตระหง่านค้ำหัวเด็ก ทางเดียวที่เขาจะอยู่ต่ำกว่าคงต้องนอนคว่ำราบไปกับพื้น

ชายหนุ่มเตือนตัวเองให้แสดงความเป็นมิตร แต่เขาแก้ไขส่วน

สูงร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตรของตัวเองไม่ได้ หน้าตาเขาก็ห่างไกลจากหนุ่มหน้าสวยไปไกล ไม่ว่าจะดวงตาสีดำสนิท จมูกโด่งที่สันมีรอยบุ๋มนิดๆ เพราะเคยหักมาสองรอบ หน้าซ้ำช่วงนี้งานยุ่ง เวลานอนเขายังแทบไม่พอ ผมเผ้าหนวดเคราเลยต้องรอก่อน เขารวบผมยาว ประป่าเขลอะจาระบีเป็นหางม้าชี้ๆ เอาไว้ ส่วนหนวดเคราเขาคิดจะไว้ให้ดูเท่ แต่ตอนนี้คงจะดูเหี้ยมโหด รวมกับข้อความที่เขาเพิ่งถามออกไป มหรรณพชักจะวิตกว่าเขาดูเหมือนลูกโรคจิตที่คิดจะใช้ของเล่นหลอกเด็กไปกินหรือเปล่า

เด็กหญิงจ้องชายแปลกหน้าตาไม่กะพริบตั้งแต่รู้สึกว่ามีบางอย่างใกล้เข้ามาแล้ว อาจเพราะประหลาดใจเธอเลยหยุดร้องไห้ การไม่ลุกขึ้นวิ่งหนีไปไหนไม่ใช้สัญญาณที่ดีนัก เป็นไปได้ว่าเธออาจจะกลัวจนเข่าอ่อน อีกนิตอาจจะฉีกราดเลยก็ได้

มหรรณพมองดวงตากลมโตเหมือนลูกแก้วสีน้ำตาลตรงหน้า แล้วอยากจะถอยหลัง มันน่ากลัวกว่าหมาพิศบูลที่เขาเคยปะทะตอนเจ็ดขวบเสียอีก แต่เด็กประถมในตอนนี้ยังยกขาชู่จะเตะหมาที่เห่าร้องชายได้ หนุมยี่สิบตอนนี้จะวิ่งหนีเด็กตัวกะเปี้ยกได้ยังไง

ยายหนูตัวเปี้ยกมาก ยิ่งเข้าใกล้เขาก็ยิ่งพบว่าร่างนี้เล็กกว่าน้องข้างซ้ายของเขาเสียอีก ผมสีน้ำตาลตัดหน้าม้ายุ่งเหยิงบนใบหน้าเปี้ยกน้ำตาลจนมอมเป็นแมว ชูดเสื่อกางเกงนอนเด็กมีโลโก้แบรนดัดังและไม่เก่าขาด ทว่าสกปรกจากคราบของกิน

ทั้งที่เป็นเวลาบ่ายโมงกว่า แต่เด็กยังสวมชุดสำหรับนอน พิสูจน์ให้เห็นว่าพ่อแม่นิยมทะเลาะกันมากกว่าดูแลลูก

“หนูไม่ชอบตุ๊กตาเหรอ” เขาลงทุนคลานเข้าเข้าไปหา ค้อมแผ่นหลังให้ต่ำที่สุดพร้อมกับชูตุ๊กตามีหน้าหน้า ผลก็คือเด็กน้อยผุดลุกขึ้น

จะวิ่งไปหาแม่ก็ไม่ว่า อย่าพาตำรวจมาจับน้ำก็แล้วกัน มหรรณพ
ภาวนาในใจ พยายามห่อตัวเองให้เล็กและไร้พิษภัยสุดๆ ขนาดเด็ก
น้อยยืนตัวตรงยังไม่ค้ำหัวเขาที่นั่งคุกเข่าโค้งแผ่นหลังลงต่ำได้เลย ส่วน
ทางด้านหลัง เหล่าลูกน้องที่เหมือนแก๊งคนโหดของเขาก็พากันวิจารณ์
“เด็กซ็อกไปแล้ว”

“ต้องจ่ายค่าทำขวัญหรือเปล่าวะ”

“เหมือนจะกินเด็กเลยว่ะ”

ถ้าไม่กลัวเด็กจะขวัญเสีย มหรรณพจะลুকไปอัดลูกน้องของเขา
ให้กระอักเลือดที่พูดเหมือนเขาเป็นปีศาจกินเด็ก แต่มองอีกมุมเขาก็
ใกล้เคียงมนุษยมากกว่าเทพบุตรผู้รักเด็ก

เขาไม่รู้อะไรยังไงให้ดูเป็นมิตรกว่านี้ ขนาดยิ้มปากแทบฉีก เด็ก
ยังไม่ยิ้มตอบ เป็นไปได้ว่าหวดเคราะจะบดบังใบหน้าจนเด็กมองยิ้ม
หวานๆ ของเขาไม่ออก แต่คิดอีกที น้องชายเคยบอกว่าเขายิ้มที่เหมือน
แสบๆ เขี้ยว และเขาเคยทำเด็กชายตัวโตกว่านี้วิ่งหนีไปแล้วมากกว่า
สองสามครั้ง ความจริงเขาเคยทำเด็กชายชนๆ แถวบ้านวิ่งหนีรวมๆ
กันไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง

ทำไมเขาถึงเกิดมาหน้าโหดขนาดนี้ มหรรณพพบว่าหัวใจของ
ตัวเองกำลังห่อเหี่ยวจากการไร้ปฏิกริยาตอบสนองของเด็กหญิง

เขารักเด็ก เขาอยากให้เด็กรักเขา

“หมี” เสียงเบากว่าเสียงแมลงหวี่จุดคนที่กำลังก้มหน้าคอดอก
ให้เงยมองเด็กตัวน้อยเจ้าของเสียง

เธอยังคงเหมือนตุ๊กตาที่ผอมเกินไป และดูน่าสงสารยิ่งขึ้นเมื่อ
ได้ยินเสียงเล็กแหบแห้งเพราะร้องให้ติดกันมาเป็นชั่วโมง หัวใจพองนุ่ม
ร่างใหญ่ลั่นไหวด้วยความสงสาร อยากจะดึงหนูน้อยเข้ามาลูบหัว แต่

กลัวล้มคอเล็กพอๆ กับคอลูกแมวของเธอจะหักเพราะมือขนาดเท่า
จานเปลของเธอ

“ครับ หมี่ตัวนี้น่าให้หนู เอาใหม่” ถึงกลัวว่าคนจะกล่าวหาว่า
เขาเอาหมี่มาล่อวงเด็ก มหรรณพก็ยังยื่นหมี่ไปให้เด็กน้อยอีกรอบ
ดวงตากลมโตสีน้ำตาลกะพริบหนึ่งครั้ง กะพริบสองครั้ง มหรรณพ
ไม่รู้ว่าหมายความว่าอย่างไร แต่การที่เธอทำท่าลังเลแทนจะตื่นกลัวก็
นับได้ว่าเป็นสัญญาณดี

แขนเล็กผอมสองข้างยื่นมาหา เขาริบยื่นหมี่ไปให้ แต่มือหนึ่ง
ของเธอจับหมี่ ส่วนอีกมือจับมือของเขาเอาไว้ มันเล็กและอุ่นจน
มหรรณพไม่อาจใจร้ายสะบัดมือหนี ได้แต่พยายามประคองตุ๊กตาหมี่
ที่ตัวโตกว่าเด็กหญิงให้เธอจับมันได้ด้วยมือข้างเดียว

“ขอบคุณค่ะลุงหมี่”

รอยยิ้มของเธอเหมือนดอกไม้บานท่ามกลางแสงแดด อ่อนโยน
น่ารัก ตราตรึงใจ

มหรรณพลืมความกลัวว่าจะโดนข้อหาหลอกเด็ก และไม่สนใจ
ด้วยว่าเด็กจะเรียกเขาว่าลุง เขามารู้ทีหลังในเวลาไม่นานว่าเธอไม่ได้
เอ่ยคำว่าลุงหมี่เพราะหมี่ที่เขาให้ แต่เรียกเขาว่าลุงตัวเท่าหมี่

แล้วก็ต้องใช้เวลาอีกหลายปี กว่าเขาจะรู้ตัวว่านั่นเป็นจุดเริ่มต้น
ของการโดนเด็กหลอก

สิบห้าปีต่อมา

คนเรามีสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ ภูมรินทร์ว่าในฐานะนักศึกษา
วิชาทำอาหารปีสุดท้าย เธอควรตั้งใจเรียน มองหาที่ฝึกงานเหมาะๆ
หรือไม่กี่อาชีพในอนาคต ซึ่งทั้งหมดนั้นเธอทำได้ดีทีเดียว แต่เธอก็อด

จะใช้เวลาร่างหลังเลิกเรียนมาทำสิ่งที่ไม่ควร อย่างน้อยก็ไม่ควรทำใน
สายตาผู้ใหญ่ นั่นก็คือเข้าบ้านชายโสดมาเตรียมอาหารเย็นปรนเปรอ
เขาราวกับเป็นศรีภรรยา

ก็ใครจะให้ลูกหมี่ของเธอ หรือจะเรียกให้ถูกก็คือ ลูกน้ำ มหรรณพ
อาศัยอยู่คนเดียวในบ้านติดกับคู่อ้อมรถ โดยไม่มีใครมาคอยดูแล เธอ
ในฐานะแฟนคลับอันดับหนึ่งของเขา และมีเป้าหมายจะเป็นภรรยาเขา
ในอนาคตย่อมต้องคอยดูแลสอดส่องความเป็นอยู่ รวมถึงคอยทำ
อาหารและคอยกันท่าไม่ให้ใครมาแตะเล็มลูกหมี่สุดที่รักด้วย

เสน่ห์ปลายจวักผู้รักจนตาย ถึงภุมรินจะยังไม่ได้กินหมี่ แต่
การกล่อมกระเพาะหมี่ให้ป็นสาวกของเธอก่อนก็ถือเป็นการเตรียมการ
ล่วงหน้าเพื่อพิชิตใจมหรรณพ

คนแกงหนึ่งรอบ โอม หมี่จรัก

คนแกงสองรอบ โอม หมี่จหลง

คนแกงสามรอบ โอม หมี่จเป็นของข้า วะสะสะสะ

“แกงต้องคนเยอะขนาดนั้นเลยหรือ”

มหรรณพเอ่ยทักกะทันหันเสียจนภุมรินสะดุ้งเฮือก เธอไม่ได้
ตกใจที่เขาโผล่หน้ามาดูหม้อต้มแกงร้อนๆ แต่ร้อนตัวกลัวเขารู้ความคิด
ในใจ

ครัวบ้านมหรรณพค่อนข้างเหมือนโรงครัวมากกว่าครัวประกอบ
อาหารในบ้าน มีทั้งเตาแก๊สขนาดสามหัว ช่องก้ออิฐเตาถ่านสำหรับ
ทำบั้งย่าง เพราะแม่ของเขาเคยเปิดร้านข้าวแกงหน้าคู่อ้อมรถยนต์ แต่
พ่อเจ้าของบ้านเดินเข้ามามันก็แคบลงถนัดใจ ยืนใกล้กันอย่างนี้ ความ
ต่างของทั้งสองยิ่งเห็นเด่นชัด มหรรณพเป็นชายร่างใหญ่สูงเกือบสอง
เมตร ขณะที่ภุมรินสูงไม่ถึงเมตรครึ่ง เขาผมดำ ผิวคล้ำ กล้ามแน่น

ขณะที่เธอชาวผ่อง ผมสีน้ำตาล ตัวเล็กผอมบาง

“น้ำผึ้งกดมะเขือให้มันจมค๊ะ ถ้ามันลอยเหนือน้ำแกง ผิวมันจะดำไม่สวย” ภูมรินแก้ตัวพลางฉีกยิ้มหวาน สาทิตให้มทรณพดูว่าสวยเป็นยังไง แต่ความขาว ความน่ารัก ความโมเอะ คาวาอึ๊ ไม่ทำให้เขาสนใจหน้าของเธอเท่าแกงในหม้อ

“แกงเขียวหวานปลากrayเหรอ ของโปรดลุงเลย” มทรณพแสดงสีหน้าชื่นชมปนอยากกินสนใจภูมริน ซึ่งบรรจงทำแกงสำหรับกินในบ้านให้อร่อยเทียบเท่ากับแกงที่จะยกเสิร์ฟในภัตตาคาร

“ไม่แค่แกงเขียวหวานปลากrayยัดไส้ไข่เค็มนะค๊ะ วันนี้น้ำผึ้งเรียนทำของว่าง แล้วเอาทาร์ตผลไม้ที่ทำในชั่วโมงเรียนมาฝากลุงหมีด้วยกล่องนึง”

เธอต้องรู้อยู่แล้วว่าอะไรเป็นของโปรดของลุงบ้าง ไม่แคร์เท่า นั้น เธอไปเรียนวิทยาลัยเทคนิคสาขาคหกรรมศาสตร์ จบออกมาต่อด้วยปริญญาบัตรบริหารธุรกิจร้านอาหาร เสริมด้วยประกาศนียบัตรวิชาชีพคนทำขนมหวาน หรือปาดิพีเย่ เพราะลุงข้างบ้านโปรดปรานของหวานเป็นอันดับหนึ่ง

“เรียกลุงหมีอีกแล้ว” เขาป่นอย่างไม่จริงจังนัก

เจอกันครั้งแรกๆ มทรณพพยายามเกลี้ยกล่อมให้ภูมรินเรียกเขาน้ำ ย้ำว่าตนชื่อน้ำ แต่พอเห็นเด็กหญิงน้ำตาลคลอ เขาก็ยอมให้เธอเรียกว่าลุงหมี แลกกับการที่เธอจะไม่ตื้อ หยุดร้องให้ กินข้าวที่ลุงหน้าโหดแต่โคตรรักเด็กตรงเข้าครัวไปเจียวไข่หอมๆ มาให้รองท้องระหว่างรอให้พ่อแม่เลิกทะเลาะกัน

ดังนั้นทุกครั้งที่พ่อแม่เสียงดังขว้างปาข้าวของ เด็กหญิงตัวน้อยก็จะหนีมาอ่อนให้ลุงหมีปลอบ ถึงตอนนี้พ่อแม่จะหย่ากัน ไม่ทะเลาะ

กันให้ลูกเห็นอีก เธอก็ยังมาหาลุงหมี่อยู่ดี

“หรือว่าเรียกพ่อหมี่ดีคะ” เธอแค่เปรยๆ แต่เขาเปลี่ยนสีหน้าทันที หรีตา แกรมยังถอยห่างนิดๆ ด้วยความหวาดระแวง

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ภุมรินแอบเกี่ยวมหรณพ เธอเริ่มครั้งแรกตั้งแต่อายุสิบห้า คล่องแคล่วตอนอายุสิบหก จริงจังตอนอายุสิบแปด แต่จนเธอใกล้จะยี่สิบแล้ว เขาก็ยังหวังว่าเธอจะเปลี่ยนใจ

“ต่อหน้าของกินอย่าพูดเล่นสิ”

ในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านอาหาร ภุมรินพร้อมสถาบันต่อหน้าแกงเขียวหวานว่าเธอไม่ได้พูดเล่น แต่การหยอดนิดๆ ให้มหรณพเคยชินแตกต่างจากเดินหน้าจีบจริงจังจนหมี่ตื่น

“ไม่แก๊งแล้วคะ ลุงหมี่รีบไปอาบน้ำเถอะ เสร็จแล้วจะได้มากินน้ำผึ้ง” เธอเปลอทำเขาสะดุ้งอีกแล้ว “หมายถึงจะได้มากินกับข้าวที่น้ำผึ้งทำ”

สำหรับชายวัยสามสิบห้าตัวเท่าหมี่สีน้ำตาลอะแลสกา เขาเคลื่อนไหวได้เร็วมาก ตอนแรกยืนคุยกับเธอตรงนี้ วินาทีต่อมาก็แผ่นหนีไปไกล

ภุมรินได้แต่มองตามด้วยความรักและความอ่อนใจ โถๆ พ่อหมี่ของน้ำผึ้ง ขวัญอ่อนขนาดนี้ โดนเด็กกินจะเป็นยังไง

มหรณพยอมไม่คิดกินเด็ก ตรงข้ามเขากลัวข้อหาเลี้ยงตัวย

อย่างมาก ตลอดสิบห้าปีที่ช่วยดูแลภุมริน เขาจึงระมัดระวังตัวรักษาระยะที่เหมาะสม ไม่แตะต้องตัวเธอโดยไม่จำเป็น เขาจะได้ไม่เสียดู๊กข้อหาพราวผู้เยาว์ ไม่นึกว่าเพียงพริบตาจากเด็กที่เขาอุ้มได้ด้วยมือข้างเดียว จะกลายเป็นหญิงสาวที่ยังตัวเล็ก แต่ทำให้เขาสะดุ้งสุดตัว หัวใจ

ควาได้แทบทุกนาที

ต้องโทษพ่อแม่ของเธอที่เลี้ยงลูกแบบไม่ใส่ใจ เขาไม่ได้ว่าเฉพาะเรื่องที่ไม่สอนให้สาวน้อยระวังตัวจากหมาป่า แต่ยังรวมหลายๆ เรื่อง โดยเฉพาะการที่ไม่คอยดูแลสุขภาพของลูกตอนยังเล็กๆ หรือเอาใจใส่ในตอนโต ไม่ว่าเขาจะหาของกินมาช่วยบำรุงอย่างไร เธอก็เหมือนเด็กมัธยมต้นอยู่ดี

โลลิต้านั้นน่ารัก แต่เขาไม่ได้อยากเป็นโลลิตคอน คิดภาพสิ ลุงแก่หลอกเด็ก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่น่าดู แล้วความคิดนี้ก็ยิ่งหดหู่เมื่อมหรณพคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำและเห็นหน้าตัวเองในกระจก

สำหรับผู้ชายวัยสามสิบห้า เขาไม่ได้ดูแลหรือแก่กว่าวัย แต่ปัญหาก็คือเขาไม่ได้รูปหล่อมีกล้ามเนื้อกำลังดีพิมพ์นิยมแบบหนุ่มเกาหลีกกรรมพันธุ์จากพ่อทำให้เขาแข็งแรงล้ำสัน ประกอบกับการทำงานใช้แรงตั้งแต่เข้าวัยรุ่นส่งผลให้ส่วนสูงกับส่วนกว้างของเขาพอๆ กับตอมอรถไฟฟ้า ช่วยเน้นความโหดบนใบหน้าที่ต่อให้โกนหนวดโกนเคราทุกวันก็ยังใกล้เคียงกับโจร ที่จริงเขาไม่ควรจะเสียเวลาโกนหนวดด้วยซ้ำ เพราะแค่โกนเข้า ตกกลางคืนมันก็งอกตอขึ้นไรเขียวๆ เขานี้มันหมีชัดๆ หมีที่มีหนูน้อยโลลิตคอยหยอกล้อให้ไขว้เขว

เพื่อไม่ให้สติสัมปชัญญะขาด ระหว่างถอดเสื้อผ้าเขาก็เบี่ยงเบนสมองไปยังค่าครองชีพแทน แผนการสร้างอู่รถโบราณออนไลน์ของเขาประสบความสำเร็จด้วยดี จากตอนแรกที่เขาต้องลงมือเองแทบทุกส่วน ยกเว้นทำสีใหม่ ตอนนี้อย่างน้อยมีช่างผู้ชำนาญมาช่วย แล้วเขายังสร้างเครือข่ายโซเชียลคนรักรถเก่าเพื่อหาทั้งอะไหล่และผู้ซื้อเงินดี คาดว่าอีกไม่นานเขาจะผันตัวเองจากทำงานหน้าอู้อู่ไปอยู่หน้าจอเพื่อรับออเดอร์ซื้อรถมาซ่อมแซมแล้วขายไปในราคาสูงได้เต็มตัว

“ลุงน้ำคะ น้ำผึ้งเพิ่งนึกได้ว่ามีขวดใส่สบู่อันใหม่จะให้ลุงน้ำลองใช้” เสียงของภุมรินมาพร้อมกับการเคาะประตูหนักๆ ทำเอามหรรณพสะดุ้ง ไขว่คว้ามือภุมรินส่วนที่เพิ่งจะเป็นอิสระ ลืมนึกไปว่าเธอตัวแค่นั้นจะทุบประตูห้องน้ำของเขาจนพังเข้ามาได้อย่างไร

“เปิดประตูสิคะ น้ำผึ้งจะส่งให้” เธอไม่ได้พูดอะไรแปลกๆ แต่ทำไมขนแขนของเขาถึงลุกชันได้ก็ไม่รู้

“ไว้ก่อนแล้วกัน ลุงใช้ขวดที่มีอยู่ก่อนดีกว่า”

“ไม่ได้หรอกคะ น้ำผึ้งเอาขวดเก่าออกมาถ่ายใส่ขวดใหม่แล้ว เปิดประตูเถอะคะ แค่นี้ก็ได้ เดี่ยวน้ำผึ้งส่งขวดใหม่ให้”

ในที่สุดมหรรณพก็จับได้แล้วว่าอะไรในน้ำเสียงของภุมรินที่เขา รู้สึกแปลกๆ เหมือนมีเสียง ฮึๆ ที่แสนชั่วร้ายซ่อนอยู่ในเสียงพูดของเธอ เขาต้องเลิกหมกมุ่นเกี่ยวกับประเด็นหนูน้อยโลลิและลุงหมีมหรรณพโทษเวปไซต์ต่างๆ ที่นำภาพหมีมาล้อเลียนว่าเป็นพวกกินเด็ก แต่เขาไม่โทษภุมรินที่ชอบแกล้งพูดยั่วเขา เพราะเธอยังเด็กเกินไป ไม่รู้หรอกว่ามันอันตรายแค่ไหนที่มาเหย้าหมี

จะใส่ชุดเก่าที่เต็มไปด้วยน้ำมันเครื่องและเหงื่อออกไป มหรรณพก็ไม่ชอบ เลยคิดว่าเพียงผ้าเช็ดตัวมาพันท่อนล่างเอาไว้ แล้วการแฉับประตูก็ดูเหมือนเขาคิดเล็กคิดน้อยเกินไป ยิ่งงูภุมรินก็เป็นเด็กที่เขาเลี้ยงมาเองกับมือ ถ้าเขาระวังตัวตลอดเวลาอาจจะทำให้เธอน้อยใจได้ ดังนั้นคนคิดเยอะเลยเปิดประตูกว้างเดินออกไปครึ่งก้าวเพื่อรับขวดสบู์ เหลวจากมือเด็กที่เขา มองว่าใส่อ้อ

“ลุงน้ำล้างขึ้นอีกแล้วนะคะ”

เด็กไม่ได้คิดอะไร เด็กไม่ได้คิดอะไร มหรรณพท่องประโยคนี้ในใจ แล้วเพิ่งสมาธิไปยังขวดสบู์เหลวรูปคิตตี้สีชมพู ถึงเขาจะเป็นหมี

หน้าโหด แต่เขาแอบมีโหมดมุ้งมึง ขึ้นชอบสินค้าทุกชิ้นภายใต้แบรนด์ชานริโอ โดยเฉพาะเจ้าเหมียวสัญลักษณ์ญี่ปุ่นเพื่อสายอังกฤษคดีดี ยิ่งกว่านั้นเขาชอบสีชมพูฟรุ้งฟริ้ง

มีไม่กี่คนที่รู้ว่ามหรณพชอบของน่ารัก และมีน้อยคนมากที่จะใส่ใจซื้อฝากเขา มหรณพเตือนภุมรินเสมอว่าอย่าลืมนำเงินไปซื้อของพวกนี้ เพราะเขาไม่จำเป็นต้องใช้ แล้วก็ไม่ได้สะสม เธอเลยเลือกซื้อเฉพาะของที่เห็นแล้วคิดว่าเขาต้องชอบ อย่างเช่นขวดใส่สบู์เหลวใบนี้ทำจากพลาสติกแข็ง ปรับทรงขวดให้เป็นตัวตุ๊กตาทรงกระบอกเตี้ยๆ ซึ่งต่างจากขวดทั่วไปที่เป็นตัวตุ๊กตาเลย และมักจะมีสิ่งสกปรกฝังอยู่ตามมุมได้ง่าย โดยเฉพาะเมื่อคนใช้เป็นผู้ชายที่วันๆ ต้องทำงานกับเครื่องกลซึ่งเต็มไปด้วยน้ำมันเครื่องอย่างเขา

มหรณพมองขวดสบู์ก็รู้ถึงความตั้งใจของภุมรินที่พยายามคัดเลือกของที่เหมาะสำหรับเขาเสมอ ชายหนุ่มยิ่งชอบมันขึ้นไปอีก

“ชอบใจนะน้ำผึ้ง น่ารักจัง” เขาหมายถึงขวด แต่แอบชมเธอไปพร้อมๆ กัน

“อู๊ย! แขนของคุณน้ำไปโดนอะไรมาคะ”

มือของมหรณพจะไปถึงขวดสบู์เหลวอยู่แล้ว แต่อยู่ๆ มือของภุมรินข้างนั้นก็ชักกลับ แล้วยื่นอีกมือมาคว้าที่อุนแขนของเขา ดึงทั้งแขนและตัวเธอไว้ระหว่างขยับมาใกล้ๆ เพื่อดูต้นแขนของเขากว่าเป็นอะไร ทำให้หัวเธอแทบซุกเข้าไปในอกเขา

“แค่เปื้อน” กว่าจะบอกสองคำสั้นๆ ออกไปได้ มหรณพต้องกลืนน้ำลายไปหนึ่งที

“จริงหรือคะ” เธอไม่รอเขาตอบว่าจริง แต่ใช้หลังมือข้างที่ถือขวดสบู์ถูๆ กับต้นแขนของเขา

เขาไม่ใช่เสาคมน้ำมัน เธอจะมาถูอย่างนี้ไม่ได้! ที่สำคัญเขาไม่ใช่พระอิฐพระปูนด้วย เธอควรถอยไปห่างๆ มหรรณพกำลังจะเอ่ยปากเตือนภุมริน แต่มีเสียงคนอื่นทักขึ้นมาเสียก่อน

“ทำอะไรกันครับ”

มหรรณพกล้าประกาศว่าเขาไม่ได้หลอกเด็ก ไม่มีเจตนาชั่วร้ายต่อภุมริน ที่สำคัญลุงหมื่นคนนี้ได้ร้อนตัว แค่สะดุ้งโหยงจนบ้านสะเทือน

2

น้องน้ำผึ้ง (หวาน ๆ)

“ทำอะไรกันครับ”

เพราะมหรรณพสูงกว่าภูมรินมากเลยสะดวกที่จะมองข้ามศีรษะ เธอไปมองหน้ามาโนช น้องชายที่อ่อนวัยกว่าสามปี ทว่าหน้าตาห่างจากเขาเกือบสิบปี

ถ้าจะมีใครควรใช้คำนิยามว่า ‘หน้าคิดดี บอดี้มาร์เวล’ ก็ควรจะเป็นมาโนชนี่เอง เขาสูงล่ำกล้ามใหญ่ได้กรรมพันธุ์พ่อมาแบบเดียวกับพี่ แต่ต้นขาตัวหน้าหวานเหมือนแม่ หน้าซำยังชอบยิ้มหวานละมุนเหมือนเด็กหนุ่มวัยใส ทว่าใบหน้าหวานๆ ตอนนี้มีค้ำว่ากังขาแปะอยู่เต็มไปหมด

“ไม่มีอะไร! พี่จะอาบน้ำ แต่สบู่ไม่มี น้ำผึ้งเอาขวดใหม่มาให้ พี่ถอดเสื้อผ้าไปแล้ว เลยต้องออกมาแบบนี้ แล้วก็น้ำผึ้งเห็นแขนพี่เพื่อน นึกว่าพี่บาดเจ็บ ไม่ได้มีอะไรเลย”

มาโนชแค่ถามประโยคเดียว แต่มหรรณพตอบยาวเหยียด แกรมขึ้นต้นด้วยเสียงสูง มันใกล้เคียงกับอาการร้อนตัวเสียจนพูดจบแล้วเขาเองยังรู้สึกเลยว่าทำเหมือนวัวสันหลังหระ แล้วต่อจากนั้นสองพี่น้องยังยืนเอ่อ...อ่าใส่กันอีก ยิงดีที่คนเป็นพี่ตั้งสติได้ก่อน

“โน้ตมากที่สุด เห็นน้ำผึ้งมีปัญหารื่องที่ฝึกงาน เรียนสายเดียวกัน
คุยกันเยอะๆ นะ” แล้วมหรณพก็คว้าขวดสบู่อจากมือภุมริน พุงเข้า
ห้องน้ำด้วยความรวดเร็ว แถมปิดประตูตามหลังเสียงดัง และล็อก
กลอนอย่างร้อนรนประหนึ่งกลัวจะมีคนตามเข้ามา

ชายตัวโตรีบเข้าห้องน้ำราวหนีตายได้สำเร็จ แต่ก็ไม่ได้รีบอาบน้ำ
มือหนึ่งยังถือขวดสบู่อเหลวคืดดี อีกมือวางลงไปที่รอยเปื้อนบนต้นแขน
เขาไม่ได้จะเช็ดมันออก แต่ทบทวนความรู้สึกที่โดนมีอน้อยข้างหนึ่ง
แต่ต้อง

“อย่าไปยุ่งกับเด็ก” มหรณพกระซิบเตือนตัวเองเสียงเครียด
และเขามีเหตุผลมากมายที่จะใช้สนับสนุน

ข้อแรก เขาอายุมากกว่าเธอสิบห้าปี อาจไม่ถึงขั้นลุงตามคำเรียก
แต่เป็นพ่อได้สบาย

ข้อสอง เขาเป็นผู้ชายมีตำหนิ เคยแต่งงานและหย่าร้างมาแล้ว
แสดงถึงความสามารถในการสร้างครอบครัวถ้า ถ้าเป็นสินค้าก็ประเภท
เกรดตก ควรคัดทิ้ง

ข้อสาม เขาเป็นเพียงเจ้าของอู่ซ่อมรถ ท่าทางหยาบกระด้าง
เธอควรหาผู้ชายดีๆ มาเป็นสามี คนที่อ่อนโยนนุ่มนวล นิสัยเข้ากัน
กับเธอ

“ใกล้ฝึกงานแล้วหรือ อาอยากได้คนไปอยู่ที่ร้านพอดี ไปช่วย
อาหน่อยได้ไหม” เสียงมาโนชลอดผ่านประตูเข้ามา ก่อนจะรู้ตัว หูของ
มหรณพก็ไปแนบติดชิดบานประตูเพื่อแอบฟังแล้ว

“กะ...ก็ดีค่ะ” เสียงภุมรินอึกอึ้ง

ทำไมต้องพูดตะกุกตะกักด้วย มหรณพจำได้ว่าที่ผ่านมามีภุมริน
สนิทกับเขามากกว่ามาโนช แต่ก็ถือว่าสนิทกับมาโนชพอสมควร แล้ว

ทำไมอยู่ๆ เธอถึงไม่พูดจะฉานตามปกติ

หรือว่าเธอหลงรักน้องชายของเธอ

เหมือนจู่ๆ สายฟ้าก็ฟาดลงมาฆ่าหมีตายทั้งเป็น มหรรณพไม่รู้จะบรรยายความรู้สึกชาวบตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างไรให้ดีกว่านี้ เพราะเมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมา เขาก็ซาไปทั้งตัว รู้สึกดีอยู่ ในอก แต่ไต่ร่องโดยละเอียดแล้วก็พบความเหมาะสมกันดีระหว่างมาโนชกับภุมริน อายุห่างกันสิบสองปีก็ยังดีกว่าสิบห้าปี แล้วยังมีความชอบแบบเดียวกันอีก

น้องชายของมหรรณพชอบทำอาหารมาตั้งแต่เด็ก อายุสิบห้า แทนที่จะสมัครเข้าเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างยนต์ในวิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ ซึ่งมีเขาและพ่อเป็นรุ่นพี่ มาโนชกลับมาขอร้องให้มหรรณพช่วยปิดบังพ่อ แล้วแอบไปสมัครเรียนสาขาคหกรรมในวิทยาลัยเดียวกันแทน

พอมารู้ใจได้ว่าสองพี่น้องช่วยกันปลอมลายเซ็นผู้ปกครองก่อนวันส่งตัวนักศึกษา ผลคือมหรรณพโดนพ่ออัดยับจนจุกหัก แต่ยังดีที่ทำให้น้องได้เข้าเรียนสนใจ หลังจากนั้นไม่นานพ่อก็ตัดช่องน้อยแต่พอตัวผูกคอตาย เขาเลยลาออกจากการเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อส่งน้องเรียนจนจบคหกรรม ทั้งประกาศวิชาชีพเบื้องต้นและวิชาชีพชั้นสูง ตามด้วยไปเรียนต่อปริญญาตรีหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาศิลปการประกอบอาหารอย่างมืออาชีพ

น่าเสียดายที่มาโนชค้นพบตอนหลังว่าชอบทำขนมมากกว่าทำอาหาร เลยเบนเข็มไปเรียนเฉพาะทางด้านผู้เชี่ยวชาญขนมหวานและกาแฟ ซึ่งมหรรณพไม่คัดค้านสักคำ เพราะน้องชายทำได้ดี ไม่ว่าจะ เป็นเชฟบนเรือสำราญ ไปจนถึงมีกิจการของตนเอง วันนี้มาโนชหาเงิน

จากการเปิดร้านกาแฟได้เป็นกอบเป็นกำ ทำให้พี่ชายสบายใจหมดห่วง

มหรรรณพไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับเส้นทางอาชีพของน้องชายเลย จนวันที่ที่เขาระลึกได้ว่าเส้นทางการศึกษาของภุมรินแทบจะก๊อบปี้มาในซอกออกมาเป๊ะๆ ‘เนื้อคู่’ เขาว่ามีความชอบเหมือนๆ กัน มหรรรณพโนไปถึงวันที่หลานไม่แท้กับน้องชายแท้ๆ จูงมือกันเข้าพิธีวิวาห์ ร่วมมือกันสร้างธุรกิจขนมหวานของครอบครัว แล้วก็ได้แต่ยิ้มขึ้นให้ชายหน้าโหดที่เขาเห็นอยู่ในกระจก

คงจะดีที่ทั้งคู่มีความสุข มหรรรณพคิดด้วยอารมณ์หงอยๆ แล้วพยายามแอบนำให้เช้าที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อภุมรินจะเปลี่ยนใจไม่กินข้าวเย็นพร้อมกัน เขาจะได้ไม่ต้องเห็นเธอเอาคำพูดเกี่ยวพาที่มาซ่อมพูดกับเขาไปใช้กับมาโนช

ตรงข้ามประตูห้องน้ำที่มีหมิงฮอยยืนอยู่กำลังมีหมิตีนกแล้ว

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับตุ๊กตาปีศาจที่โกรธจัดเสียจนพูดออกมาไม่เป็นคำ

“กะ...ก็ดีคะ” เสียงลอดออกมาจากพื้นที่กำลังบดบังกรอดของภุมริน

ถ้าได้ยินแค่เสียงอาจจะคิดว่าภุมรินพูดอีกอักเพราะความเขินอาย แต่ถ้ามองตาที่ถลึงใส่คล้ายจะกระโดดกัดคอคนที่มาขัดจังหวะต่อให้มีความกล้ามากกว่านี้ ยังไงก็ต้องทำแบบเดียวกับมาโนช ถอยหนี!

“อาทำอะไรผิดเธอ” ถ้าใช้กำลังสู้กัน มาโนชคงบีบบังคับภุมรินตีตบแต่งได้ด้วยมือข้างเดียว แต่เธอมีท่าไม้ตายที่ต่อให้เขาอยากสู้ก็สู้ไม่ได้

หน้าบึ้ง เบะปาก ร้องให้ สามท่าไม้ตายที่ปีศาจน้อยข้างบ้านใช้กำราบคุณอาหมี่ สมัยก่อนมาโนชไม่เคยเลี้ยงเด็ก ไม่รู้จักรับมือกับ

ภุมรินอย่างไร ได้แต่ตามใจเวลาเธองอแง กลายเป็นปฏิกริยาตอบรับอัตโนมัติ แค่ว่าทำหน้าบึ้ง เขาก็รีบเสีียงอ่อนเพราะกลัวเธอร้องไห้

“น้ำผึ้งอยากได้อะไรใหม่ หรือจะให้อาพาไปเที่ยวไหน” มาโนชพยายามถามเอาใจ แต่ฟังคล้ายทั้งสองมีสัมพันธ์พิเศษ

ภุมรินอยากจะทำอะไรมาโนชสักที แต่เธอมีภาพลักษณ์ที่ต้องรักษาไว้ให้หมดจด จึงเดินออกห่างจากหน้าประตูห้องน้ำ แล้วกวักมือให้เขาตามมา

“มาทำไมคะ” เธอยอมไม่ได้หมายถึงการที่เขาเดินตามเธอมาในตอนนี้

“เออ...อาาก็ควรกลับมาบ้านตัวเองบ้างไม่ใช่หรือ” เขาแค่ซื้อคอนโดเอาไว้เป็นทรัพย์สินส่วนตัว แต่เธอทำท่าเหมือนว่าเขาไม่ควรกลับบ้านมาพบหน้าพี่ชายอีกตลอดกาล

“แต่อาโน้ตก็ไม่ควรจะมาขัดจังหวะน้ำผึ้งกับลุงน้ำ” ภุมรินบอกต้นสายปลายเหตุที่ทำให้เธอโมโห ส่งผลต่ออาการอ้าปากค้างของมาโนช

ตั้งแต่ภุมรินตัวเท่าลูกแมว เธอก็มีอาการติดหมီး แล้วไม่ใช่หมီးตัวไหนก็ได้ ต้องเป็นหมီးที่ขอมหรรณพ แรกๆ ก็ดูน่ารักดี แต่พอเธออายุได้สิบสามสิบสี่ พวกเขาก็มองว่าไม่เหมาะสม แล้วพยายามแยกทั้งคู่ออกจากกัน โดยเฉพาะลุงน้ำของน้ำผึ้งที่พยายามสอนหลานนอกได้ตัวน้อยถึงความแตกต่างระหว่างชายหญิง เธอควรระมัดระวังตัว แล้วก็อยู่ให้ห่างๆ เขามากกว่านี้ สาวน้อยรับปากว่าจะทำตาม แต่เหง้าผ่านมาเจ็ดปี เธอกลับคำเสียแล้ว

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นล่ะเนี่ย” มาโนชถามสิ่งที่คิดออกมา เขาไม่เชื่อว่าพี่ชายของเขาจะกินเด็ก แต่สงสัยว่าเด็กไปกินอะไรผิดสำแดงมา

หรือเปล่า ถึงทำท่าจะกินพีเขาให้ได้

“ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นหรอกค่ะ ถ้าจะมีก็แค่น้ำผึ้งจะอายุสี่สิบปีแล้ว
ใกล้จะบรรลุนิติภาวะ ตัดสินใจเองได้ตามกฎหมาย”

เธอประสบความสำเร็จในการทำให้เขาอ้าปากค้างขึ้นได้อีก
ระดับ มาโนชมองยังใคร่คนตรงหน้าก็เด็ก ภูมรินอายุใกล้สี่สิบ แต่รูปร่าง
เหมือนเด็กอายุสิบห้า ไม่ใช่แค่ใบหน้า หุ่นก็ดีวย น่ารักก็จริง แต่ยังไม่
ก็เด็ก แล้วเท่าที่รู้พีเขานิยมคิดดี แต่ไม่ได้นิยมโลลิต้า

แต่ดีเขาให้ตาย มาโนชก็ไม่กล้าบอกตรงๆ ให้ภูมรินตัดใจ เพราะ
เขาจำได้ว่าเคยยืนตรงนี้เมื่อสิบสามปีก่อน เเชิญหน้ากับเด็กหญิงวัย
เจ็ดขวบที่มีความคิดแฉงๆ ขอเกมสิ่งให้เขาเปลี่ยนมาเรียกเธอว่า ‘พี
สะใภ้’ น้ำตาลล่อๆ ในดวงตาสีน้ำตาลคู่โตเกือบทำให้เขาตอบรับไป
แล้ว ถ้าพี่ชายไม่เดินมาเจอแล้วคุณปีศาจน้อยเปลี่ยนใจ

“เออ...น้ำผึ้งรู้ใช่ไหมว่าสเปกของพีน้ำเป็นยังไง” ใช้วิธีตรงไป
ตรงมาไม่ได้ มาโนชก็ใช้แบบอ้อมๆ เพราะมหรณพเป็นเครื่องมือชั้น
ดีในการกำราบแผนการร้ายใดๆ ก็ตามของภูมริน

ใบหน้าเล็กที่น่ารักเหมือนตุ๊กตาบั้งตั้งขึ้นไปอีกระดับ ทำไม
ภูมรินจะไม่รู้รสนิยมทางด้านสาวๆ ของมหรณพ ตั้งแต่อายุสิบขวบที่
เธอต้องร้องไห้ในงานแต่งงานของเธอ เธอก็ได้ความรู้มาอย่างหนึ่ง
ว่าการชอบพอของชายหญิงมีการแต่งงานเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย และ
สเปกภรรยาของเธอไม่ใช่แบบเธอ

รสนิยมของมหรณพก็ไม่แตกต่างจากผู้ชายส่วนใหญ่ ด้วย
ความที่เขาตัวโต แฟนสาวจนไปถึงภรรยาเลยมีรูปร่างสูงกว่ามาตรฐาน
หญิงไทย ออก เอว สะโพกค่อนข้างไปทางสาวยุโรป คับซี้คือเล็กสุดที่เคย
ผ่านเข้ามาในชีวิตวัยหนุ่มของเขา คิดถึงใบหน้าแบบเด็กประถม หุ่น

มัธยมต้น หน่มนั่มที่ไม่ใช่เด็กมหา'ลัยของตนแล้วภุมรินก็อยากจะร้องไห้ แม่ของเธอออกโต พ่อของเธอก็ตัวใหญ่ ทำไมไม่มีใครแบ่งปันอะไรดีๆ มาให้เธอบ้างเลย

“ผู้หญิงออกโตไม่เห็นจะดีเลย ตัวเล็กสิน่ารัก” ภุมรินแสดงอาการเดียดฉันท์พวกได้เปรียบทางสรีระ ก่อนมาโนชจะแย่งข้อดีของสาวหุ่นเซ็กซี่ เธอก็ใส่เป็นชุด

“สเปกของลุงน้ำนั้นะไม่ได้เรื่อง จะแต่งงานก็ต้องเลือกภรรยาเป็นแม่บ้านแม่เรือนสิ ต้องทำกับข้าวเก่ง ดูแลบ้านได้ แล้วก็เอาใจใส่เขาด้วย คราวก่อนถึงได้มีปัญหา” หญิงสาวเซียดคางใส่ แสดงความมั่นใจว่าเธอทำให้พี่ชายของเขามีชีวิตแต่งงานที่ดีกว่าครั้งแรกได้

“แต่ตอนนั้นที่พี่น้ำรีบแต่งงานก็เพราะน้ำผึ่งนะ” มาโนชหลุดปากเถียงไปแล้วก็ต้องรีบก้าวถอยหลังไปสองก้าว เพราะเกรงว่าจะโดนภุมรินต่ออย

“ลุงน้ำไม่ควรรีบแต่งงานเพราะจะหาใครมาดูแลน้ำผึ่ง”

“ก็พี่น้ำจับได้เบแฉง เขาก็กลัวว่าถ้าเขาไปเกณฑ์ทหารแล้วน้ำผึ่งจะไม่มีคนคอยดูแล เขาไม่ไว้ใจพ่อแม่ของน้ำผึ่งนี่นา เลยรีบแต่งงานกับพี่ริน”

สายตาของภุมรินแทนคำตำหนิมาโนชว่าอย่าได้มาโทษเธอ ถ้าเขาดูพึ่งพาได้มากกว่านี้ มหรรณพคงไม่คิดมาก แล้วรีบร้อนแต่งภรรยาเข้าบ้านเพียงเพราะอยากให้ใครสักคนมาดูแลเด็กข้างบ้าน แต่ถึงสายตากล่าวหาเขาได้ ทว่าเธอหลอกตัวเองไม่ได้

ริน หรือ ลดาริน ชื่อนี้จะเป็นตราบาปฝังใจเธอไปจนตาย

สิบปีก่อน

งานประจำของเด็กหญิงภูมรินทร์คือตื่นนอนตอนเช้าแล้วไปอยู่บ้านมหรณพ เพราะลุงหมีจะดูแลตั้งแต่หาข้าวให้กิน ไปจนถึงเอาใจให้เธอมีความสุข ส่วนงานอดิเรกของเด็กหญิงคือแอบเข้าไปสร้างความปลอดภัยให้ลุงเงียบๆ ด้วยการกระโดดกอด แต่ต้องรีบทำก่อนแปดโมงเช้า เพราะเปิดตู้ซ่อมรถแล้วลุงหมีจะไม่ยอมให้เธอซุกซน สั่งให้อยู่แต่ในออฟฟิศที่เขาปรับปรุงใหม่ให้แยกจากห้องเครื่องมือ ชุดเธอจะได้ไม่เลอะน้ำมัน มีสถานที่ให้อ่านหนังสือ นอนกลางวัน ที่สำคัญจะได้ไม่เป็นอันตราย เข้านี้ไม่รู้เพราะเธอย่องเงียบเกินไปหรือเขากำลังคุยเรื่องเครียดกับน้องชายจึงไม่รู้ว่าเธอย่องมาจะถึงตัวแล้ว

“จะรีบแต่งงานก่อนเข้ากรมทหาร พี่น้ำไม่รีบร้อนไปหน่อยหรือครับ” มาโนชถามในเรื่องที่ทำให้ภูมรินทร์งู้งาน

ไปเป็นทหาร แต่งงาน นับว่าเป็นประเด็นใหญ่ทีเดียวสำหรับเด็กหญิงสิบขวบที่ไม่ค่อยรู้เตียงสาเท่าไร เพราะคนที่จะไปเป็นทหารและจะแต่งงานคือลุงน้ำของเธอ

“ยังไงฉันก็จะแต่งงานอยู่แล้ว แต่งก่อนไปเข้าฝึกทหาร จะได้มีคนดูแลแก่น้ำผึ้ง” เสียงมหรณพหนักแน่นจริงจัง ชนิดที่ภูมรินทร์ไม่เห็นหน้ายังรู้เลยว่าลุงน้ำจะไม่เปลี่ยนใจ

“พี่น้ำครับ ผมไม่ใช่เด็ก ผมยี่สิบสองแล้วนะครับ ส่วนน้ำผึ้งให้พ่อแม่เขาดูแลบ้างเถอะ นอกจากย้ายจากบ้านนั้นมานอนบ้านนี้ น้ำผึ้งแทบจะเป็นลูกสาวพี่ไปแล้วนะ แล้วนี่พี่ยังจะหาแม่ให้แกก่อนไปเป็นทหารอีกหรือ”

“น้ำผึ้งไม่เอาแม่! น้ำผึ้งจะอยู่กับลุงน้ำ”

ภูมรินทร์สร้างความตกตะลึงให้สองหนุ่มร่างใหญ่ด้วยการกระโจน

ไปกลางวงสนทนาแล้วประกาศก้องด้วยใบหน้าคล้ายเมฆตั้งเค้า หาก ทั้งสองคนยังไม่ยอมทำตามความต้องการของเธอ พายุน้ำตาจะเข้าท่วมพื้นที่ในเร็วๆ นี้

“มาหาลุงน้ำมา” สีหน้ามหรณพทั้งสองสารทั้งจใจ เขาย้ายตัวเองจากเก้าอี้มานั่งยองๆ กับพื้น ทางแขนออกแล้วภุมรินก็กระโจนใส่อ้อมกอดของเขาทันที แพบจะฝังตัวลงไปนอกของเขาแล้วซุกซบออดอ้อน

“ลุงน้ำไม่ต้องไปเป็นทหารไม่ได้หรอกคะ” เธอถามซ้ำๆ คำถามเดิมมาหลายทีแล้ว แต่คำตอบที่ได้ก็ยังคงเหมือนเดิม

“ไม่ได้ มันผิดกฎหมาย ลุงจับได้ใบแดงต้องไปเป็นทหาร” เขาผ่อนผันมาตลอดหลายปี แล้วเลือกฟังดวง ซึ่งตามหลักสถิติเขามักจะได้รับในสิ่งที่เขาไม่อยากจะเสมอ

“ก็น้ำผึ้งไม่ยอมทำให้ลุงน้ำไป ตั้งสองปี น้ำผึ้งจะอยู่กับใคร” ถึงภุมรินจะอายุสิบขวบ แต่ยามองเงเธอลดอายุเหลือเพียงห้าขวบได้เสมอ

“ก็เพราะน้ำผึ้งงอแงอย่างนี้ไง พี่น้ำถึงจะแต่งงาน”

มาโนชไม่เพียงแต่ทำเสียงระอา ยังกลอกตาด้วยความอ่อนใจ ไม่เชื่อข้ออ้างที่ว่ามหรณพอยากแต่งงานเพื่อหาคนมาดูแลเขาด้วย แต่สาเหตุที่พี่ต้องไปเข้ากรมสองปีนั้นเขาโทษตัวเองเต็มๆ ที่เป็นภาระให้พี่ไม่ได้เรียน รด. หรือรักษาดินแดน ที่สำคัญไม่ได้เรียนจนจบระดับปริญญาตรี เพราะต้องลาออกมาทำงานหาเงินใช้หนี้แทนพ่อของทั้งคู่

ชายไทยทุกคนต้องเข้ารับการเกณฑ์ทหารกองเกินเมื่ออายุครบยี่สิบเอ็ดปีบริบูรณ์ โดยมีการลดหย่อนแบบลำดับขั้น แต่มหรณพลาออกจากวิทยาลัยเทคนิคกลางคัน ต่อมาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเปิด

ทว่าจนอายุครบยี่สิบห้าปีก็ยังไม่จบระดับปริญญาตรีเนื่องจากภาวะหลายอย่าง เมื่อไม่ร้องขอสมัครเป็นทหารด้วยตนเอง แต่เลือกจับฉลากด้วยวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพซึ่งเทียบเท่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทำให้เขาต้องเข้ารับการฝึกและทำหน้าที่ในกรมทหารเป็นเวลาสองปี

“อย่าพูดอย่างนี้สิ”

มหรธนพดูน้องชายแล้วพยายามปลอบโยนภุมรินที่ร้องไห้สะอึกสะอื้น พุดไม่เป็นภาษาว่าไม่ยอมให้ลุงน้ำไปเป็นทหาร และไม่ยอมให้เขาแต่งงานกับใครเด็ดขาด

“ลุงน้ำอย่าไปเลยนะคะ น้ำผึ้งจะเป็นเด็กดี อย่าไปเป็นทหารแล้วก็อย่าแต่งงานด้วย”

“ไม่เกี่ยวกับน้ำผึ้งซะหน่อย อย่าร้องไห้เลย” ปลอบหลานเสร็จก็หันมาบอกน้องชายต่อ “แกก็เลิกบ่นได้แล้ว ลูกผู้ชายมีสองอย่างที่ต้องทำ บวชกับเป็นทหาร”

“แต่ถ้าบริษัทประกันนั้นติดต่อมาเร็วกว่านี้ พี่น้ำก็ไม่ต้องไปเป็นทหารถึงสองปีหรอก” ไม่ว่าจะยังไงมาโนชก็ห้ามอารมณ์หงุดหงิดของตนไม่ได้

ตอนพ่อของสองหนุ่มเสียชีวิต บุคคลแรกๆ ที่ติดต่อเข้ามาาก่อนก็คือเจ้าหน้าที่ ไม่ว่าจะจากการกู้ยืมเงินนอกระบบ รวมไปถึงติดค้างบัญชีค่าอะไหล่รถยนต์จากร้านต่างๆ พวกเขาหลังยังมีความเมตตาปรานีให้พี่น้องกำพร้าบ้าง แต่พวกเขาเหล่านั้นนอกระบบไม่ได้ใจดีเช่นนั้น และเพื่อป้องกันไม่ให้น้องชายตัวเองเดือดร้อน มหรธนพจึงลาออกจากวิทยาลัยมหาเงินเข้าบ้าน จ่ายหนี้สินทั้งหมดที่พ่อทิ้งเอาไว้

ผ่านไปเกือบหนึ่งปีพวกเขาค่อยได้รับจดหมายเรียกเก็บค่า

ประกันชีวิตหลายฉบับจากหลายกรมธรรม์ที่พ่อได้ทำเอาไว้ พวกเขาถึงรู้ว่าพ่อไม่ได้ทิ้งภาระให้อย่างเดียว แต่ทิ้งทางรอดเอาไว้ให้ด้วย เพราะเงื่อนไขหลักในการรับเงินประกันก็คือผู้ทำประกันห้ามฆ่าตัวตาย ภายในหนึ่งปีหลังจากทำสัญญา พ่อของพวกเขาขออช้ำาระเบีย้ประกันงวดที่สองก่อนค่อยฆ่าตัวตาย มันเป็นการขี้โกงโดยเอาชีวิตของตนมาแลกเงิน แต่คนตายไปแล้ว จะตำหนิใครได้

มหรณพไม่เคยเสียใจว่าไม่ว่าจากการหนีไปของแม่ การตายของพ่อ หรือภาระต่างๆ ที่พ่อทิ้งเอาไว้ และปัญหาต่างๆ ที่มารุมเร้าบนบ่าเด็กหนุ่มอายุสิบเก้า แต่หลังจากรู้ความจริง เขาก็ปิดประตูห้องข้างตัวเองหนึ่งวันเต็มๆ แล้วยอมเปิดออกมาพร้อมดวงตาแดงก้ำเมื่อต้องไปจัดการธุระกรรมต่างๆ

หลังจากจัดการหนี้สินหมดแล้ว สองพี่น้องยังเหลือเงินก้อนใหญ่ แต่มหรณพที่เห็นตัวอย่างมาจากพ่อไม่ยอมประมาทใช้เงินก้อนนั้นเพื่อการเรียนของตน ไหนๆ เขาก็ลาออกมาแล้ว แทนที่จะกลับไปเรียนใหม่ เอาเวลามาทำงานหาเงินส่งเสียน้องชายและขยายกิจการอู่รถยนต์เพิ่มรายได้ดีกว่า

เขาไม่เพียงบริหารงานอย่างมั่นคง ยังปรับปรุงขนานใหญ่ รับซ่อมและปรับปรุงรถโบราณให้กลับมาดีเหมือนใหม่ เจาะกลุ่มลูกค้าระดับสูง พัฒนางานเข้าสู่โซเชียลก่อนอู่รถยนต์ทั่วไป ใช้เวลาไม่กี่ปีสร้างชื่อในตลาดคนรักรถคลาสสิกและสร้างรายได้ก้อนใหญ่ให้ตนเอง

ไม่มีใครมีสิทธิ์ตัดสินว่าการกระทำของมหรณพผิดพลาด โดยเฉพาะมาโนชที่ได้รับบุญคุณจากพี่ที่เป็นยิ่งกว่าพ่อแท้ๆ แต่เขาโกรธพ่อที่จากไปโดยไม่บอกรายละเอียด โกรธบริษัทประกันชีวิตที่ติดต่

มาช้า ที่สำคัญเขาโกรธตัวเองที่ไม่อาจแบ่งเบาภาระจากพี่ชายได้มากกว่านี้

“ถ้าพี่น้ำจะแต่งงานเพราะห่วงผมกับน้ำผึ้ง ผมขอบอกว่าพี่น้ำคิดผิด ผมดูแลตัวเองได้ แล้วก็ดูแลน้ำผึ้งเอง”

เด็กหญิงที่เขาประกาศจะดูแลหันไปทอดคอกพี่ชายของเขาแน่นแล้วแย้งเสียงดัง “ไม่เอา! น้ำผึ้งไม่อยู่กับอาไนต์ น้ำผึ้งจะอยู่กับลุงน้ำ”

ความต้องการของภุมรินเป็นไปไม่ได้ ส่วนความพยายามในการโต้แย้งของมาโนชไม่ประสบความสำเร็จ เมื่อมหรณพตัดสินใจไปแล้วก็เหมือนหินยักษ์กลิ้งลงภูเขา เขาไม่ยอมเปลี่ยนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นการทำเพื่อคนที่เขาห่วงใย

“ยังไงฉันก็จะแต่งงานกับริน เขาเป็นคนดี เขาจะคอยดูแลบ้านนี้ ตอนฉันไม่อยู่”

ลดารินเป็นคนดีมีความรับผิดชอบตามที่มหรณพเอ่ยปาก แต่เธอก็เป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง การแต่งงานกับผู้ชายที่อีกไม่นานต้องเข้าฝักอบรมทหารเกณฑ์เป็นเรื่องน่าลำบากใจพออยู่แล้ว แต่สองปีที่ผ่านมาเห็นหน้าสามีเป็นพักๆ แล้วก็ต้องรับผิดชอบภาระซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับตนเอง เช่น เด็กหญิงข้างบ้านสามี่ มันเกินกว่าที่เธอจะรับไหว ดังนั้นสองปีต่อมาเมื่อเกิดเรื่องบางอย่างขึ้นกับภุมริน ต่อให้ไม่ใช่ความผิดของเธอโดยตรง แต่คำบางคำที่ออกมาจากปากเพราะอารมณ์โกรธของมหรณพก็สร้างรอยร้าวที่ยากเกินสมาน ตามด้วยการเลิกกราซึ่งทำให้มหรณพคิดเสมอว่าเขาทำผิดพลาด

มหรณพไม่คิดว่าตนเป็นตัวเลือกที่ดีในตำแหน่งสามี เขาเป็นผู้ชายเกรดบี รูปร่างหล่อ พ่อไม่รวย เรียนไม่จบ หน้าที่ผ่านการ

หย่าร้างมาแล้ว ดังนั้นเขาไม่มีวันเชื่อว่าเด็กสาวที่เพ็งพันวัยรุ่นหน้าตาน่ารักเหมือนนักแสดงญี่ปุ่นจะสนใจเขามากกว่าน้องชายของเขาที่มีใบหน้าหล่อเหลาราวกับพระเอกเกาหลี

สมัยเรียนมาโนซึได้รับเลือกเป็นฟรีเซ็นเตอร์ทั้งในวิทยาลัยเทคนิคและวิทยาลัยสอนทำอาหาร หลังจากเปิดร้านทำขนม เขาตัดสินใจสลัดคราบลุงๆ ที่ไว้ผมปรกหน้าปรกตาพร้อมด้วยหนวดเคราโหดๆ ที่ใช้ปกปิดใบหน้าหวานเกินชายที่เขาอายุเกินจะเปิดเผยออกไป ผลก็คือเขาเป็นหนึ่งในเจ้าของแซชแท็ก #เจ้าของร้านหล่อบอกต่อกับด้วย ตามด้วยเจ้าของแฟนเพจร้านกาแฟที่มีแฟนคลับติดตามเพราะหน้าตาเจ้าของร้านกว่าแสนคน

คนหล่อย่อมเข้ากับคนน่ารัก ภูมรินได้รับการแต่งตั้งเป็นฟรีเซ็นเตอร์ของสถานศึกษาเช่นกัน พร้อมกับนั้นยังได้รับการทาบทามจากเอเจนซีหลายแห่งให้เป็นนักแสดงหน้าใหม่ เสียหายที่ความสูงของเธอจำกัด หน้าซ้ำเธอจะไม่รับงานใดๆ ก็ตามที่มหรณพไม่เห็นด้วยหรือต่อให้เขาเห็นด้วย อยากให้เธอมีประสบการณ์ เด็กสาวก็อ้างสารพัด เธอเลยกลายเป็นคนนอกวงการบินทิ้งไปโดยปริยาย

“น้ำผึ้งจะเริ่มงานกับโน้ตวันไหนหรือ”

ในฐานะพี่ชายแท้ๆ และลุงต่างสายเลือด มหรณพคิดว่าตนควรเอาใจใส่ความสัมพันธ์ระหว่างมาโนซึกับภูมริน แม้ว่าจะทำให้หัวใจของเขาเต้นในจังหวะแปลกๆ คล้ายมันฮึดอัดเพราะถูกบีบจากสสารไร้รูปลักษณะก็ตาม แค่ว่าเฉพาะวันนี้เขาก็รู้สึกผิดนิดๆ ที่โล่งใจกับการมาให้เห็นหน้าเพียงแวบเดียวของมาโนซึ ก่อนจะกลับไปอย่างรวดเร็วโดยบอกสั้นๆ ว่าต้องไปทำธุระให้เพื่อน

“เอาไว้ก่อนเถอะค่ะ น้ำผึ้งอาจจะฝึกงานที่มหาวิทยาลัยก็ได้”

ภุมรินดูจะใส่ใจกับการตักกับข้าวใส่จานของมหรณพยิ่งกว่าอนาคต
ของตนเอง

อาหารบนโต๊ะชวนให้เลิกสนใจหัวข้อสนทนาเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะ
จะแกงเขียวหวานลูกชิ้นปลากรายสอดไส้ไข่เค็ม ผัดผักรวมหมูกรอบ
แกงจืดตำลึงหมูสับ ทำไมภุมรินถึงทำกับข้าวของโปรดมหรณพได้
อร่อยกว่าทุกคนได้ก็ไม่รู้ เขารู้แค่ว่าทุกครั้งที่นั่งกินข้าวกับเธอมันจะ
อร่อยกว่าปกติสองเท่า

“ที่จริงไม่ต้องรอฝึกงานก็ได้ ไปทำงานที่ร้านของเน็ตได้ทั้ง
ประสบการณ์และเงินเดือน” มหรณพพยายามแจกแจงข้อดี ยกเว้น
เรื่องที่ตั้งใจจะมีเวลาอยู่ด้วยกันเยอะขึ้น

“น้ำผึ้งไม่อยากจะอยู่กับอาเน็ตตลอดทั้งวันหรอกค่ะ” สิ่งที่ภุมริน
เอ่ยออกมาตรงกับใจมหรณพพอดี แล้วยังเป็นเรื่องที่เขาประหลาดใจ
เมื่อได้ยินด้วย

“ทำไมล่ะ ปกติน้ำผึ้งก็ชอบเน็ตไม่ใช่หรอ”

มหรณพไม่เข้าใจจิตใจของเด็กสาวสักนิด ในเมื่อชอบจนตาม
ไปเรียนคณะเดียวกัน ทำไมถึงไม่อยากจะอยู่ด้วยกันตลอดเวลา เขายัง
ชอบอยู่กับภุมรินเลย อะแฮ่ม...เขาชอบที่จะอยู่กับหลานสาวน่ารักๆ
คนนี้โดยไม่ได้มีเจตนาอะไรแอบแฝง

“พรงี้ น้ำผึ้งว่าจะทำผัดผักนึ่งไฟแดง แล้วยังแกงเทโพใส่ผักนึ่ง
เยอะๆ อาจจะทำยำผักนึ่งทอดกรอบด้วย”

“ทำไมเมนูผักนึ่งเยอะแยะเลยล่ะ” เขาตามการสนทนาที่เปลี่ยน
กะทันหันไม่ทัน

“เพราะมันบำรุงสายตาค่ะ”

“...” นี่เขาโดนเหน็บแนมว่าสายตาไม่ดีใช่ไหม มหรณพผู้ไม่

เข้าใจอะไรเลยอยากถาม แต่ไม่แน่ใจว่าอยากรู้คำตอบหรือเปล่า

**อยู่ๆ บรรยายภาคในวงข้าวแสนชื่นมื่นก็เปลี่ยนเป็นกระอัก-
กระอ่วน** มหรรณพผู้ยังไม่รู้ว่าตัวเองพูดอะไรผิดและสายตาไม่ดีตรงไหน
รีบกำหน้ากำมตากินข้าวอย่างตั้งใจ ตบท้ายด้วยการกินทาร์ตผลไม้
แสนอร่อยฝีมือภุมรินคนเดียวหมดกล่องใหญ่ แล้วลูปพุงด้วยความ
อึดอัดอึดใจ ก่อนจะคอตกเพราะตลอดเวลาเธอไม่เงยหน้าจากจานข้าว
มากุยกักับเขาก็กิน ซายหนุ่มรีบตามเธอเข้าไปในครัว ซึ่งเธอไม่ให้เขาช่วย
เก็บล้างอะไรทั้งนั้น แล้วหาทางจ้องอนด้วยการชวนเธอคุย

“ใกล้วันเกิดน้ำผึ้งแล้ว อายุครบยี่สิบปีได้แล้วอะไรเป็นพิเศษ
ใหม่”

มหรรณพอยากเซอร์ไพรส์ภุมริน แต่อยากให้เธอได้ของขวัญ
ถูกใจ เพราะไม่ใช่ทุกวันที่คนเราจะอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ ตอนเขา
อายุครบยี่สิบปี เขาไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ตัวเองมากพอจะซื้อเค้ก แต่
ได้ขนมที่เด็กห้าขวบข้างบ้านเอามาให้แทนเค้กวันเกิด

“ถ้าบอกว่าอยากแต่งงาน ลุงน้ำจะว่ายังไงคะ”

คำตอบของภุมรินเกือบทำให้มหรรณพที่ยืนเอาไหล่พิงกรอบ
ประตูครัวเซหัวที่มึน

“ตะ...แต่งงานหรือ” ถึงจะทำใจไว้แล้ว มหรรณพก็ไม่รู้จะทำ
หน้าอย่างไรดีหากภุมรินพูดต่อว่าเธออยากจะทำแต่งงานกับมาโนช

เด็กสาวที่สร้างความปั่นป่วนราวกับเอาสมองของเขาเข้าเครื่อง
ปั่นหยุดล้างจาน แล้วเอี้ยวคอมาองเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย เหมือน
ไม่รู้เลยว่าเขาลุ้นแทบตายว่าเธอจะพูดอะไรต่อ

“น้ำผึ้งเคยบอกไปแล้วไม่ใช่หรือคะว่าน้ำผึ้งอยากแต่งงานกับ

ใคร”

หัวใจชายวัยสามสิบห้าเดินผิดจังหวะทันที ก่อนจะถูกเจ้าของเตื่อนให้มันทำงานตามปกติ พร้อมย้ำชัดๆ ว่าอย่าไปคิดถึงเรื่องที่เธอประกาศตอนอายุสิบหกถึงเกณฑ์แต่งงานได้ถ้าพ่อแม่อนุญาต บอกอีกทีตอนอายุสิบเจ็ด แล้วก็อายุสิบแปด เขาเป็นว่าเธอบอกเช่นนี้ทุกปี จนเขาคิดว่ามันเป็นคำพูดล้อเล่น

ก็เธออายุยังไม่ถึงยี่สิบ ในสายตาเขาเธอดูเหมือนเด็กอายุสิบห้าด้วยซ้ำ เขาไม่ได้อยากพรากผู้เยาว์

“ถ้าน้ำผึ้งบรรลุนิติภาวะก็ตัดสินใจเองได้ทุกอย่างใช่ไหมคะ”
อึ้งๆ ภูมรินก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนาแบบเลี่ยงหักศอก แต่มหรณพยินดีตอบเป็นอย่างยิ่ง

“ใช่แล้ว น้ำผึ้งมีสิทธิ์ตัดสินใจเองตามกฎหมายได้ทุกอย่าง”
แต่มหรณพหวังว่าภูมรินจะมาปรึกษาทุกเรื่องกับเขาเหมือนตอนยังเด็ก ความรู้สึกของเขาคงแย่ถ้าเธอไม่มาคอยถามความเห็นจากเขาเหมือนเคย

“อย่างเช่นเปลี่ยนชื่อก็ได้ใช่ไหมคะ”

อีกครั้งที่เธอกระโดดข้ามไปสนทนาเรื่องที่เขาไม่เข้าใจ มหรณพจำได้ว่าไม่กี่นาที่ก่อนเขาแค่ถามถึงของขวัญที่ภูมรินอยากได้

“ลุงน้ำคะ น้ำผึ้งจะไปเปลี่ยนชื่อเป็นปลา”

“ทำไมอึ้งๆ อยากเปลี่ยนชื่อล่ะ” เขาจำได้ว่าตอนเธอยังเด็กชอบยิ้มกว้างแล้วบอกว่าชื่อของทั้งสองคล้ายกัน เขาเป็นลุงน้ำของน้องน้ำผึ้ง

“ก็นักยุงคู่กับฟ้า ปลาจะได้คู่กับน้ำยังไงล่ะคะ”

มหรณพถึงขั้นหมดคำพูด เขาอายุสามสิบห้ายังพูดจาไม่น้ำเน่า

เท่าๆ กับที่เพิ่งจะฟื้นวัยรุ่นได้ไม่นาน แล้วยังสายตาเหมือนลูกจ่อมหื่น
ที่จ้องจะจับเข่าปล้ำอีก นี่มันไม่สลับบบบาทกันเกินไปหน่อยหรือ

“ลุงว่าน้ำผึ้งกลับไปเป็นเหมือนตอนเด็กๆ ดีกว่านะ” เขาชอบ
เวลาที่เธอเรียกเขาว่าลุงแล้วอ่อนให้อุ้ม ซึ่งดีกว่าอ่อนให้ทำอย่างอื่น

“ถ้าอย่างนั้นต่อไปน้ำผึ้งจะเรียกลุงหมีแบบเมื่อก่อนนะคะ” เธอ
ตอบรับอย่างว่าง่าย จนเขาเกือบหลงเชื่อว่าเธอยังเป็นเด็กใสซื่อ ก่อน
จะชะงักหัวแทบทิ่มเพราะประโยคต่อมา

“แล้วเมื่อไหร่ลุงหมีจะกินน้ำผึ้งคะ”

ปฏิกิริยาตอบรับของลุงร่างหมีคืออริบว้างหนิโดยไว เขาชอบสาว
น้อยตัวเล็กซื่ออ่อน แต่เขาไม่ชอบไปนอนนคูก ไม่ว่าภุมรินจะล้อเล่นหรือ
เอาจริง มหรรณพก็คิดว่าตนเองควรไปตั้งหลักไถลๆ จากห้องน้ำผึ้ง
หวานๆ ที่ล่อตาล่อใจเหลือเกิน

3

ว่าด้วยเรื่องของแฟนเก่า

นอกจากรูปร่างสูงใหญ่ มาโนชยังสายตาดี เขาเคยมองเห็นแต่ไกลว่ามีใครมายืนรอเขาอยู่หน้าร้าน ซึ่งไม่ได้อยู่ในช่วงเวลาเปิดร้านด้วยตอนนี้เลยสองทุ่มครึ่งแล้ว ร้านของเขากับร้านข้างเคียงปิดแล้ว อีกชั่วโมงครึ่งประตูเข้าออกก็จะปิดลง ไม่นึกว่าจะมีผู้หญิงมารอพบเขาตรงนี้

“เกิดอะไรขึ้นหรืออีด” มาโนชคิดว่ามันเป็นคำถามที่ดีกว่าการถามว่าอยากกินกาแฟไหม แต่การที่เธอมาปล่อยโฮทันทีที่ได้ยินคำถามไม่ใช่เรื่องดีเลย

“พีโน่ต อีดอกหัก”

อกหักเป็นเรื่องที่ฟังแล้วแย่มากๆ แต่ปฏิกิริยาตอบสนองของมาโนชก็ดีสุดๆ เช่นกัน เขาเลือกทิ้งข้าวของในมือที่กำลังหิ้วเข้าร้านเพื่อรับการพุ่งเข้าหาของอมรา ดังนั้นต่อให้เธอพุ่งเต็มแรง เขาเลยแค่จุกพร้อมจะลวบหลังลวบไหล่ปลอบใจเธอ ขณะเดียวกันก็ส่งสายตาดูคนที่ผ่านมาผ่านไปผ่านมาว่าอย่าเข้าใจเขาผิด

มาโนชห่างไกลจากคำว่าชายร่างเล็ก แต่อมราก็ไม่ใช่ผู้หญิงบอบบางเช่นกัน เธอแข็งแรง สูงเพรียวแบบนักกีฬาไตรกีฬาที่เธอร่วม

แข่งขันเป็นประจำ ขณะเดียวกันก็มีส่วนว่าส่วนโค้งแบบที่ซูดกระโปรง
เรียบๆ ปกปิดไม่ได้ ผู้ชายคนอื่นอาจค่อนข้างแคะว่าเธอเหมือนนกอริลลา
เพราะความสูงเมื่อสวมรองเท้าส้นแหลมเกือบร้อยแปดลิบเซนติเมตร
ของเธอ แต่สำหรับเขาเธอเป็นสาวหุ่นดี และการที่มีสาวหุ่นดีมากอด
รัดเช่นนี้ทำทนายการตอบสนองจากร่างกายผู้ชายไม่น้อย แต่เขาเลือก
ใช้สตินำหน้าฮอร์โมนเสมอ

“เข้าไปคุยในร้านก่อนดีกว่า” มาโนชทั้งพวงทั้งประคอง แทบ
จะต้องอุ้มอมราเข้าไป เพราะเธอเอาแต่กอดเขาแล้วร้องไห้ไม่หยุด
ส่งผลต่อความอยาก رؤ้อยากเห็นของคนที่ผ่านมาผ่านไปผ่านมา

ร้านของมาโนชตั้งอยู่ในยูเนียนมอลล์ใกล้กับมหาวิทยาลัยชื่อดัง
ค่าเช่าสถานที่อาจจะแพงอยู่บ้าง แต่เมื่อเทียบกับกำลังซื้อของคน
แถวนี้ นับว่าคุ้มค่า ประกอบกับจุดขายของทางร้านไม่ได้มีแค่ขนมอร่อย
เครื่องดื่มรสชาติดี แต่ยังมีเจ้าของร้านที่น่ากินยิ่งกว่า ผลกำไรต่อวัน
จึงเกินพอสำหรับการซื้อคอนโดมิเนียมใกล้ๆ ซึ่งสะดวกต่อการทำงาน
ไม่ต้องโดนสายตากล่าวหาจากภุมรินว่าเป็นก้างขวางคอ แต่มีข้อเสีย
ก็คือคอนโดมิเนียมแห่งเดียวกันนั้นเป็นที่อยู่ของอมรา น้องสาวคนเล็ก
และคนเดียวของเพื่อนสนิทด้วย อจลเพื่อนรักฝากฝังน้องสาวเอาไว้
เขาคงรู้สึกผิดถ้าจะปล่อยให้น้องสาวของเพื่อนร้องไห้อยู่ตรงนี้โดยไม่
สนใจไยดี

ตอนนี้ใกล้จะสามทุ่มแล้ว ร้านของเขาปิดตอนสองทุ่ม ไม่นับ
วันนี้ที่เป็นวันหยุดของร้าน ปกติมาโนชจะเปิดมู่ลี่กันแดดเพื่อให้คน
ผ่านไปผ่านมาเห็นการตกแต่งด้านในเอาไว้ดึงดูดใจให้คนเข้ามาใช้
บริการ แต่เขาคิดว่าตอนนี้ที่คนจ้องมองเข้ามาคงไม่ใช่เพราะร้านที่
ตกแต่งสไตล์วินเทจ มีตุ๊กตาและของน่ารักที่เขาสะสมไว้เต็มไปหมด

แต่น่าจะเป็นเพราะผู้หญิงที่ร้องไห้โศกาะกอดเขาไม่ปล่อย ขนาดเขาเดินไปถึงเชือกปิดมูลี่ เธอยังเกาะติดเขารวกับลูกหมีโคอาล่า ที่จริงโคอาล่าไม่ใช่หมี มันเป็นตัวพอสซัม แต่มันเกาะหลังแม่มันแน่น คล้ายอมราก็กอดเอวแล้วพยายามซุกหน้าเข้าไปร้องไห้ในอกเขาอย่างเต็มที่

“กินอะไรก่อนไหม” เขาพยายามหาข้ออ้างเพื่อจะได้แยกห่างจากเธอสักพัก แต่กลายเป็นเปิดช่องให้เธอเรียกร้อง

“อืดอยากกินเหล้า” อมรารอบอกต่อก่อนมาโนชจะปฏิเสธ “พีโนต์มีพวกเหล้าสำหรับทำอาหารเก็บเอาไว้ในร้านเยอะ อืดจำได้”

มันก็แค่พวกไวน์กับเหล้ารัม แต่ถ้าทำให้อมราเลิกกอดเขาไม่ปล่อย มาโนชคิดว่ามันคุ้มค่ากับการไม่มีของไปทำเมนูพิเศษสักพัก

เมื่อเรื้อนร่างกลมกลิ้งนำกอดผละออกห่าง ส่วนที่เป็นผู้ชายในตัวมาโนชรู้สึกเสียดายหน่อยๆ แต่ส่วนใหญ่เขาโล่งใจมากกว่า ยิ่งเมื่อเห็นใบหน้าที่ปกติแดงแต่มีเครื่องสำอางอย่างประณีตของอมราละละด้วยคราบน้ำตา เขายังรู้สึกว่าจะเอาเวลาที่คิดวอกแวกมาหาคำตอบว่าทำไมน้องสาวของเพื่อนถึงได้วิ่งมาขอการปลอบโยนถึงที่นี่

“ทำไมมาที่ร้านนี้ล่ะ” มาโนชคิดจะถามอ้อมๆ แทนที่จะถามตรงๆ ว่าเธอออกหักได้ยังไง ไม่นึกว่าจะใจดำอมราเข้าไปเต็มๆ

“อืดแอบสะกดรอยแฟน เขาแอบมาคงกับนักศึกษานี่นี่” กล่าวจบเธอก็ปล่อยโศกแล้วทำท่าจะโผล่มากอดเขาอีกรอบ แต่ติดขวดไวน์ที่เขapingเอาออกมาจากตู้เย็น เธอเลยแย่งมันมาแล้วใช้เครื่องมือจากมืออีกข้างของเขาดึงจุกออกอย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะกระดกเหมือนไวน์เป็นน้ำเปล่า

“แน่ใจหรือว่าไม่ได้เข้าใจผิด” เป็นอีกครั้งที่มาโนชถามคำถามผิด

“แน่ใจสิพี่เน็ต อี๊ดไม่ได้โง่งนะ ก่อนจะมานี่อี๊ดตั้งโปรแกรมสะกด รอยเขามานานแล้ว”

ถึงขั้นตั้งโปรแกรมสะกดรอยก็น่าจะไม่พลาด แต่ยิ่งฟังอมราชุด ความเลวร้ายของแฟนหนุ่มออกมาเยอะเท่าไร มาโนชก็ยังไม่แน่ใจว่าเขาควรจะส่งสารฝ่ายไหนดี

อมราทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายประสานงานให้หน่วยงานทางราชการแห่งหนึ่ง ด้วยเนื้อหางานต้องเดินทางไปมาระหว่างกรุงเทพฯ กับต่างจังหวัด เพื่อความสะดวกเธอจึงเชี่ยวชาญการใช้งานระบบเน็ตเวิร์กและการส่งงานโปรแกรมต่างๆ ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต จะได้ติดตามว่างานดำเนินไปตามแผนหรือไม่ คนหรือสิ่งของที่ต้องการไปถึงจุดนัดหมายหรือยัง มันคงจะดีกว่านี้ถ้าเธอไม่เอาความชำนาญทางด้านวิชาชีพมาใช้กับคนรัก

ไม่แค่ลอบสืบข่าวจากคนรอบข้างเขาเป็นระยะ อมรายังแอบลงซอฟต์แวร์เพื่อตรวจจับการเดินทางของเขาด้วย มีกระทั่งการตรวจเช็คข้อมูลในโทรศัพท์มือถือกับเน็ตบุ๊กส่วนตัวยามเขาเปลอ

“ไม่มีผู้ชายคนไหนชอบผู้หญิงที่จ้องแต่จะจับผิดหรอก” มาโนชอดที่จะตำหนิไม่ได้ เขาเป็นเพื่อนกับพี่ชายของอมรา แล้วพอจลก็ฝากฝังน้องสาวเอาไว้ เท่ากับเธอเป็นน้องของเขากลายเป็นน้องสาวเขาไป

“พี่เน็ตเข้าข้างผู้ชายด้วยกันแหละ!” อมราสลับโหมดจากสะอื้น มาถามเสียงแข็ง

มาโนชที่กำลังสวมบทบาทพี่ชายถึงกับผงะ “ก็ไม่ใช่อย่างนั้น พี่ก็แค่อยากให้อี๊ดมองต่างมุม” แล้วเขาก็ควรย้ายตัวเองไปอยู่คนละมุมกับเธอด้วย เท่าที่รู้เธอเป็นพวกชอบใช้กำลังคนหนึ่ง เขาอาจจะตัวใหญ่ แต่ไม่สันทนต์ต่อยตีกับใคร

“อีดรู้ว่าทำเกินไป แต่พีโน้ตต้องดูด้วยว่าเจมเป็นคนยังไง เขาชอบทำให้อีดระแวงอยู่เรื่อย พอไม่ยอมมีอะไรด้วย เขาก็ชอบพูดว่ามีผู้หญิงเต็มใจนอนกับเขาเยอะแยะไป”

ฟังดูแล้วไม่น่าจะเป็นผู้ชายประเภทที่ควรจะคบหาอย่างจริงจัง มาโนซค้นปากอยากจะถามอมรว่าเธอไปคบผู้ชายประเภทนี้ทำไม แต่เกรงใจอารมณ์ร้ายๆ ของเธอจนยังไม่กล้าถามแล้ว ฟังเธอพรับ่นถึงจามร อดีตแฟนที่นอกจากคำว่าเลวแล้วไม่มีคำอื่นสำหรับใช้บรรยายคุณสมบัติอีกต่อไป

จามรเป็นพวกสารเลวเห็นแก่ตัวที่ชอบเอาความคิดของตนเป็นใหญ่ ชอบเป็นคนสำคัญ ถ้าไม่พอใจก็จะช่วยุให้แฟนหนึ่งหวงเพื่อยกระดับอีดของตัวเอง ที่หนักหนาสุดก็คือเขามีทัศนคติว่าผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ และแฟนสาวควรตอบสนองในเรื่องนี้

“สำหรับอีด คนเราคบกันมันไม่จำเป็นต้องมีเงื่อนไขอย่างว่าเสมอไปก็ได้ แต่เจมบอกว่าผู้ชายไม่เหมือนผู้หญิง ถ้าไม่มีเซ็กซ์กันจะเป็นแฟนกันได้ยังไง”

เซ็กซ์ถือเป็นเรื่องสำคัญอันดับต้นๆ สำหรับมาโนซเช่นกัน แต่เขาจะไม่เข้าข้างจามรในช่วงที่อมรกำลังเกรี้ยวกราดอยากขบหัวใครสักคน

“พอเขาดีอีดมากๆ อีดก็โอเค อีดให้ได้แค่ชอฟต์เซ็กซ์เท่านั้นนะ”

เรื่องซั๊กจะลงลึกเกินไปแล้ว มาโนซอ้าปากจะห้ามอมรเล่าต่อ แต่เธอดืมไวน์ขวดที่สองจนหมด แล้วคว้าเหล้ารัมมากระดกต่อ ลิบนาที่เธอกำลังแอลกอฮอล์หมดไปเกือบสามขวด ทำให้เธออ้าปากค้างเลยทีเดียวนะ เลยลืมห้ามไม่ให้เธอเจาะลึกชีวิตรักของตน

“อึดว่าอึดก็ศึกษาเรื่องพวกนี้ดีแล้วนะ แรกๆ ก็ไม่ค่อยถนัดเท่าไรหรอก พี่โน้ตคงไม่รู้ว่าการออรัลเส็กซีให้ผู้ชายมันยากแค่ไหน” เธอหรือตามองเขาด้วยความสงสัย ขาดก็แต่ถามออกมาตรงๆ ว่าเขาเคยทำให้ผู้ชายคนไหนหรือเปล่า

ขนาดอยู่ในช่วงกระอักกระอ่วน มาโนซยังอดกลอกตามองบนใส่อมราไม่ได้ หลังจากู้จักกันมาหลายปี เธอยังคงสงสัยในรสนิยมทางเพศของเขาอยู่เลย แต่เรื่องนี้เขาก็ต้องโทษตัวเองเหมือนกันที่ชอบอะไรน่ารักหวานแหวว สมัยจบใหม่ๆ ไปหาประสบการณ์ชีวิตด้วยการทำงานเป็นเซฟบนเรือสำราญ เขามีงานอดิเรกสะสมตุ๊กตาคานานาชาติแล้วความผิดพลาดใหญ่หลวงของเขาก็คือถามเธอว่าควรจะหาซื้อเสื้อผ้าของตุ๊กตาเจ้าหญิงจากที่ไหนดี เขาอยากให้บรรดาเจ้าหญิงของเขามีเสื้อผ้าหลากหลาย ซึ่งรสนิยมชอบเล่นตุ๊กตาแบบนี้ทำให้เขาค่ายชะนีมากกว่าหมีควาย

เมื่ออจลมาเล่าติดตลกให้ฟังว่าอมราคิดว่าเขาเป็นเกย์ที่คบหญิงบ้างหน้า มาโนซก็ปฎิบัติการแต่งตัวของตนด้วยการไว้ผมยาว ไว้หนวดเคราเต็มหน้า เปลี่ยนจากผู้ชายสะอาดสะอาดเป็นพ่อหนุ่มฮาร์ดร็อก ผลก็คืออมรายังคงคิดว่าเขาแอบแมน ส่วนแฟนสาวทนแพ้นิ่งๆ ไม่ไหว ขอเลิกกับเขาไป

“พี่โน้ตไม่เชื่อหรอกว่าอึดออรัลเส็กซีเก่ง” อมราขัดจังหวะการหวนคำนึงถึงอดีตอันไม่น่าจดจำของมาโนซ

“พี่ไม่ได้ว่าอย่างนั้น” น่าเสียดายที่เขาทำให้เธอกระตือรือร้นในการอึดคิดว่าตัวเองเก่งกาจแค่ไหน

“จะบอกให้นะ เพื่อฝึกซ้อมอึดลงทุนซื้อดีลได้ไซร์ยุโรปมาลองดูเลย ขนาดแปดนิ้วอึดก็สั้นลงไปได้สบายๆ ของเจมแค่นี้ตัวเอง กระจอก”

เธอจบประโยคด้วยการกระดกเหล้ารั้มจนหมดขวด ซึ่งทำให้มานิซ
เพิ่งนึกได้ว่าจลเคยเล่าให้ฟังว่าอมราวาคออ่อน

“พี่ว่าอีดพี่ก่อนเถอะนะ” ควรจะหยุดทั้งดื่มและเล่าเรื่องก่อน
เขาจะประสาทเสียไปมากกว่านี้

“ทำไมละ เดียวอีดซื้อมาให้กินได้”

อย่างน้อยอมราวาก็เข้าใจการห้ามปรามของมานิซครึ่งหนึ่ง แต่
เขาเสียใจที่เธอดันเข้าใจอีกครั้งที่เขาห้ามปรามแบบไม่กระจ่างนัก

“หรือว่าพี่ไนต์ไม่พอใจที่อีดเล่าเรื่องเจม”

ไม่มีผู้ชายแท้ๆ คนไหนหรอกที่ชอบให้ผู้หญิงมาเล่าถึงเรื่อง
บนเตียงกับผู้ชายอีกคนให้เขาฟัง ยกเว้นพวกที่มีอาการทางจิต มานิซ
กำลังจะแจจแจงเมื่ออมราวายายความในสิ่งที่เธอเข้าใจผิดต่อ

“อย่าคิดมากน้า อีดเข้าใจ อีดศึกษามาแล้วว่าผู้ชายไทยไซ้
มาตรฐานก็ประมาณแค่นั้นแหละ พี่ไนต์ไม่ต้องคิดมาก”

การที่เธอย้ำเรื่องเหล่านี้ไม่หยุดทำให้เขาลึมนึกถึงความจริงบาง
อย่างไป คนทำจริงไม่พูดเยอะ

มานิซพูดไม่ออกบอกไม่ถูก อยากจะจัดไซ้ยุโรปของตนเองให้
อมราวาคูซัดๆ แต่น้ำมันในร้านอาหารของเขา และชายหนุ่มไม่นิยมฉวย
โอกาสดับผู้หญิงเมา โดยเฉพาะกับน้องสาวเพื่อน

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว เหล้าในร้านมีแค่นี้ กลับกันเถอะ”

ยูเนียนมอลล์เปิดถึงสี่ทุ่ม เจ้าของร้านภายในมอลล์อยู่ได้ถึง
สี่ทุ่มครึ่ง ตอนนี่ใกล้ได้เวลาปิดประตูสำหรับเข้าออกแล้ว มานิซไม่
อยากจะตอบคำถามพนักงานรักษาความปลอดภัยว่าทำไมเขาถึงนั่ง
อยู่ในร้านที่ปิดประตูกับมู๊ดมีดซิดกับผู้หญิงที่เมาแล้วอยากจะเล่าแต่
เรื่องเซ็กซ์

“กลับก็ได้ อัดจะไปดื่มต่อที่ห้อง”

ฟังแล้วไม่ใช่เรื่องดีเท่าไรนัก แต่ไม่ใช่สิทธิ์ของเขาที่จะห้ามปราม
มาโนชดีใจที่วันนี้เขาเอารถมาแทนที่จะนั่งรถไฟฟ้าได้ดินมาตาม
ปกติ เพราะเขาคงไม่รู้ว่าเขาหน้าไปไว้ที่ไหนตอนอมรพรำดำแพนหนุ่ม
ตั้งแต่การนอกใจไปถึงการออร์ลเซ็กซ์ที่เขาอยากให้เธอเป็นคนลงมือ
ฝ่ายเดียว

แต่เขาเสียใจเป็นอย่างมากที่เมื่อไปถึงคอนโดมิเนียม เขาดันส่ง
เธอเข้าห้องพักแล้วไม่เดินหนีออกมาทันทีที่มีโอกาส

หลบหนีจากน้ำผึ้งที่คิดจะกินหมีสสำเร็จ มหรณพก็เข้า
ถ้าจำศีล หรือในที่นี้ก็คือเข้าห้องปิดประตูลงกลอนป้องกันภุมรินตาม
มาพูดอะไรให้เขาไขว้เขว ระหว่างเรียบเรียงสมองว่าอดีตเด็กหญิงตัว
น้อยที่เขาเคยอุ้มได้ด้วยมือข้างเดียวมีเจตนาอะไรกันแน่ เขามีเวลาไม่
ถึงชั่วโมงก่อนจะต้องลงไปข้างล่าง เนื่องจากมีกฎซึ่งไม่ได้บัญญัติเป็น
ลายลักษณ์อักษรว่าเขจะต้องเดินไปส่งภุมรินให้ถึงบ้านอย่างปลอดภัย
ทุกคืน

เขาทำตัวเหมือนพ่อจริงๆ มหรณพอดถอนใจใส่ตัวเองไม่ได้
นอกจากสองปีที่เขาไปเป็นทหาร เขามอบความเอาใจใส่แบบเดียวกับ
ที่พ่อมอบให้ลูกแก่ภุมรินตลอดมา ความจริงสาเหตุหลักที่เขาเอาใจใส่
เธอผิดปกติก็เพราะสองปีที่เขาไปเป็นทหาร

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือขัดจังหวะความคิดของมหรณพ
แต่พอเห็นรายชื่อผู้ติดต่อ เขาก็อยากจะเอามันฟาดหัวตัวเองให้สลบ
เพราะมาจากคนที่มีส่วนร่วมอย่างยิ่งกับเหตุการณ์ในตอนนั้น

“สวัสดีรีน” นอกจากทักทายอย่างสุภาพ มหรณพไม่รู้ว่าจะกล่าว

อะไรกับอดีตภรรยาดี แม้นใจจะสงสัยอย่างยิ่งว่าเหตุใดเธอถึงติดต่อ มาหลังจากไม่ได้คุยกันอย่างจริงจังเลยตลอดเจ็ดปีที่หย่าร้าง อันที่จริง หลายปีหลังเขาไม่ได้คุยกับเธอเลย

“พีน้าสบายดีไหมคะ” ลดารินก็ทักทายตามมาตรฐานเช่นกัน หลังจากตอบคำถามนี้ มหรรณพก็เป็นฝ่ายถามบ้าง ทั้งสองคน สอบถามเรื่องทั่วไปจากอีกฝ่ายครู่หนึ่ง ก่อนชายหนุ่มจะตัดสินใจ เข้าเรื่อง

“รินโทร. มานี้มีอะไรหรือเปล่า” เขาไม่รู้ว่าเสียมารยาทหรือไม่ ที่ถามตรงๆ แต่รู้สึกแปลกๆ ที่จะต้องมาคาดเดาว่าอดีตภรรยาที่จับ กันไปไม่ค่อยดีนักโทร. มาทำไม

ก่อนแต่งงานกับลดาริน มหรรณพคบหากับเธอเพียงหนึ่งปี ไม่ มากพอสำหรับการตัดสินใจใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน ซึ่งพิสูจน์ได้จากการที่ ทั้งสองหย่าร้างกันในสามปีต่อมา เขาเคยคิดว่ารู้จักเธอดี อย่างน้อย เธอก็ไม่จู้จี้กับนิสัยส่วนตัวของเขา รับได้กับการที่เขาจะเข้าฝึกทหาร เกณฑ์แล้วขอให้เธอมาคอยดูแลบ้าน เขาเองก็ชอบนิสัยสบายๆ เข้า กับคนง่ายของเธอ และชอบที่เธอไม่พยายามจะเปลี่ยนแปลงเขา ขนาด เขาไว้ผมยาว หนวดเครารุงรัง เธอก็ไม่เคยบังคับให้เขาไปใช้บริการร้าน เสริมสวยที่เธอทำงานสักครั้ง ทั้งสองคงไปกันได้ดีถ้าไม่มาพบที่หลังว่ามีหลายอย่างที่ทำให้ทั้งสองไปกันไม่ได้ หนึ่งในนั้นคือภุมริน

“เมื่อเช้ารินเจอน้ำผึ้ง”

คำตอบของลดารินน่าตกใจยิ่งกว่าเธอโทร. มาชวนมหรรณพให้ ไปทำธุรกิจเสริมความงามร่วมกันเสียอีก

“ทะเลาะกันหรือเปล่า” เขาหลุดปากถามไปโดยไม่ทันคิด

“ถ้าเราทะเลาะกัน พีน้าจะเข้าข้างใครคะ” เธอถามเจือเสียง

หัวเราะ แต่เขาได้ยินความเครียดแฝงอยู่ในนั้น

“พี่ขอโทษ” มหรรณพทำได้แค่เอ่ยคำพูดเดิมที่เคยกล่าวกับ ลดารินเมื่อเจ็ดปีก่อน ตอนทั้งสองพบว่าการแต่งงานเข้าสู่ทางตัน

“ไม่เป็นไรค่ะ รินเข้าใจ พี่น้ำไม่ต้องคิดมาก” เธอยังเป็นผู้หญิง ใจกว้างคนเดิมที่เขาเคยรู้จัก แม้เขาจะรู้ว่านั่นเป็นการเสแสร้งก็ตาม

“เราไม่ได้เจอกันนานแล้ว ไปกินข้าวด้วยกันดีไหม” มหรรณพ เอ่ยคำชวนนี้ตามมารยาท แต่ถ้าลดารินจะตอบรับ เขาก็ไม่ลำบากใจ

“ดีเลยค่ะ รินก็อยากเจอพี่น้ำเหมือนกัน แต่จะรบกวนพี่น้ำกับ แฟนหรือเปล่า” เป็นคำถามเจาะลึกแบบอ้อมๆ ที่เขาตอบได้

“ไม่รบกวนพี่หรอก แล้วพี่ก็ได้คบใคร รินล่ะ มีแฟนหรือยัง” เขาเกือบหลุดปากถามว่าเธอแต่งงานใหม่หรือยัง แต่เปลี่ยนทันก่อน จะสะกิดแผลเก่าระหว่างทั้งคู่

“ไม่มีเหมือนกันค่ะ ความจริงแล้วริน...”

“ลุงน้ำคะ น้ำผึ้งจะกลับบ้านแล้ว”

เสียงเรียกของภุมรินขัดจังหวะคำพูดที่กำลังจะเอ่ยของลดาริน มหรรณพเดาได้ว่าปลายสายคงได้ยินเสียงจากฝั่งนี้ถึงได้รีบไป

“พี่ไปธุระแป๊บนะ เดี่ยวโทร. กลับ”

มหรรณพได้ยินแว่วๆ ว่าลดารินตอบรับ เขาเอาโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋ากางเกงขาสั้น ก่อนจะไปทำหน้าที่ผู้ดูแล ส่งภุมรินถึงประตูบ้าน เพื่อจะดูรอบๆ ว่าบ้านของเธอเรียบร้อยปลอดภัยหรือไม่ ทั้งที่บ้านสองหลังห่างกันแค่รั้วกัน และเธอตะโกนเรียกเขาได้หากมีเหตุฉุกเฉิน

“วันนี้น้ำผึ้งเจอบีารินด้วยคะ”

ก่อนจะเดินถึงประตูหน้าบ้าน ภูมรินก็หันมาบอกเรื่องที่มีหรรณพ รู้อยู่แล้ว เขาไม่ได้สร้างทำเป็นไม่รู้ แต่ก็ไม่บอกว่าลดารินเพิ่งจะโทร. มาหาเขาเมื่อครู่

“ไปเจอกันบนสถานีรถไฟฟ้่า บีารินถามถึงลุงน้ำด้วย” เธอไม่พูดอะไรเกี่ยวกับการนั่งเียบของเขา แต่ขยายความว่าไปเจอกันที่ไหน อย่างไร มหาวิทยาลัยของภูมรินกับที่ทำงานใหม่ของลดารินมีจุดตัด บนเส้นทางสายรถไฟฟ้่า ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากยูเนียนมอลล์อันเป็นที่ตั้งร้านของมาโนชเท่าไร น่าแปลกที่ทั้งคู่ไม่เคยเจอกันมาก่อนหน้านี้

ลดารินอายุน้อยกว่าหรรณพสองปี ภูมรินเรียกเธอว่าป้าเพราะเป็นอดีตภรรยาของลุงข้างบ้าน แต่ระหว่างทั้งคู่ไม่ได้มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน และต้นเหตุก็เกิดจากลุงข้างบ้าน

“คุยกันได้แบบนี้ไม่ติดใจเรื่องเมื่อเจ็ดปีก่อนแล้วใช่ไหม” มหรรณพถามทั้งที่เขาเองเป็นคนติดใจเหตุการณ์ในอดีตยิ่งกว่าใคร

“ผ่านมที่ตั้งนานแล้ว น้ำผึ้งไม่โกรธบีารินแล้วคะ” เธอทำท่าทางเหมือนผู้ใหญ่ใจกว้าง น่ารักจนเขาอดยิ้มแล้วเอื้อมมือไปขยี้ผมเธอไม่ได้ แล้วหัวเราะเมื่อภูมรินเบี่ยงศีรษะหนี ปนพิมพ์ำเรื่องที่มหรรณพชอบปฏิบัติต่อเธอเหมือนเธอเป็นเด็กเล็กๆ

“เด็กน้อยของลุงโตแล้วสินะ ลุงดีใจจริงๆ” เขาไม่ได้โกหก เพียงแต่เหตุผลที่เขายินดีก็คือการที่เธอสามารถก้าวผ่านเรื่องร้ายในอดีตมาได้ จนไม่ติดใจอะไรกับการพบหน้าหนึ่งในคนที่อยู่ร่วมเหตุการณ์นั้น

“บีารินยังถามอ้อมๆ ด้วยนะคะว่าลุงน้ำแต่งงานใหม่หรือยัง แต่ น้ำผึ้งไม่ได้บอกว่าลุงน้ำไม่มีแฟนมาหลายปีแล้ว อยู่แต่บ้านเหมือนหมี่

จำศีล”

ถึงพฤติกรรมของเขาจะเป็นอย่างนั้นจริง มหรรณพก็อดเขินอายไม่ได้ เขาโตปานนี้ แต่ชีวิตรักของเขากลับอยู่ในสายตาเด็กข้างบ้านตลอดเวลา อาจเพราะเขารู้สึกไม่ดีอย่างหาเหตุผลไม่ได้ถ้าจะให้เธอพบหน้าผู้หญิงซึ่งเป็นคู่ควงชั่วคราวของเขา ซึ่งเขาก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมต้องแอบคบแอบเลิก แล้วหลังจากร่ายล่าสุดเขาก็อยู่เป็นโสดราวหมี่จำศีลอย่างที่เธอว่ามาเป็นปีแล้ว

“ช่างลุงเถอะน่า น้ำผึ้งเอาเวลาไปตั้งใจเรียนเถอะ” มหรรณพกล่าวประโยคหลังเพราะรู้สึกที่ภุมรินยังเด็กเกินไปที่จะมาสนใจเรื่องความรัก เขาอยากให้เธอไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปอีกสักสิบปี เขาจะได้มั่นใจว่าเธอโตแล้วจริงๆ

“ลุงน้ำผึ้งจะพูดไปเองนะคะว่าน้ำผึ้งอายุจะครบยี่สิบแล้ว จะบรรลุนิติภาวะแล้ว ทำไมน้ำผึ้งจะพูดเรื่องแฟนกับลุงน้ำไม่ได้”

ไม่รู้ทำไมเมื่อเธอย้ำเรื่องนี้บ่อยๆ เขาก็รู้สึกรับมือไม่ถูก ไม่แน่ใจว่าควรปฏิบัติต่อเธอเหมือนผู้ใหญ่คนหนึ่ง หรือทำตัวเป็นคนแก่กว่าที่ปกป้องเธอแบบพ่อดูแลลูกอย่างที่ผ่านมา ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงดูเธอไปแล้วว่าทำตัวแก่แดด แต่เพราะเขาพูดเองว่าเธอใกล้จะบรรลุนิติภาวะการทำเหมือนเธอเป็นเด็กห้าขวบจึงไม่ใช่เรื่องเหมาะสมเท่าไร

“ลุงน้ำจะเอาเบอร์ป้ารินไหมคะ”

ภุมรินไม่ได้แสดงท่าทีอะไร แต่มหรรณพรู้โดยสัญชาตญาณว่าหากเขาขอเบอร์ติดต่อมารยาจากเธอต้องมีคนองแง

“ไม่ต้องหรอก” เขารู้สึกร้อนตัวนิดๆ เมื่อเห็นเธอยิ้มเพราะคำปฏิเสธของเขา เพื่อไม่ให้เธอมาไว้วายภายหลังว่าเขาปิดบัง มหรรณพเลยบอกความจริงออกไป

“ลุงมีเบอร์รินอยู่แล้ว”

ใบหน้าเด็กเหมือนตุ๊กตาบุดบั้งตามคาด ทั้งที่การกระทำของ
ภุมรินเป็นเหมือนเด็กเอาแต่ใจ ทว่ามหรณพยังมองว่ามันน่ารัก แล้ว
กล่าวเอาไว้

“จะหน้างอทำไม เดี่ยวโตไปไม่สวยหรอก” เป็นอีกครั้งที่มหรณพ
รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นชายแก่ที่ชอบล่อลวงเด็ก

“รอโตรวดเดียวตอนอายุยี่สิบแล้วแต่งงานเลยก็ได้คะ”

คำพูดของภุมรินทำให้มหรณพอยากจะเผ่นหนีอีกแล้ว แต่เขา
ต้องรอจนเข้าไปดูว่าบ้านของเธอปลอดภัยไม่มีใครมาวุ่นวาย ก่อนจะ
หนีกลับบ้านตนเองได้

หนุ่มใหญ่ใจอ่อนไม่ได้แต่ทอดถอนใจเพราะอารมณ์ของตนที่แกว่ง
ไปแกว่งมาเพียงเพราะคำพูดของเด็กสาวคราวหลาน ขณะเดียวกันก็
รู้สึกว่าโทรศัพท์มือถือที่ใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงส่งความร้อนผิดปกติ
ออกมา

เมื่อเดินถอยห่างออกจากหน้าประตูบ้านภุมริน มหรณพซึ่ง
สังหรณ์ใจในทางร้ายก็รีบมือถือออกมาตรวจดู พบว่าตลอดเวลา
ลดารินไม่ได้วางสาย เขาลองเอามันมาแนบหูแล้วกล่าวว่าฮัลโหลเบาๆ
ไม่นึกว่าอีกด้านจะตอบกลับมาด้วยคำถาม

“ยังดูแลน้ำผึ้งเหมือนเดิมหรือคะ”

เป็นคำถามที่มหรณพไม่รู้จะตอบอย่างไรดี หน้าซำยังไม่รู้จะ
กล่าวตำหนิลดารินดีหรือไม่ที่ถือโอกาสฟังการสนทนาระหว่างเขากับ
ภุมริน

“ที่พี่น้ำถามรินว่าโทร. หาพี่น้ำทำไม” อยู่ๆ ลดารินก็หวนกลับไป
ไปหาบทสนทนาที่ผ่านมาหลายนาที จนมหรณพเองยังลืมไปแล้ว

“อ้อ...รินโทร. มาหาพี่ทำไมเหรอ”

“รินแค่อยากจะทำกับพี่น้ำ ว่ารินยังไม่มีใคร”

ประโยคบอกเล่าของเธอทำให้บรรยากาศรอบตัวเขาหนักอึ้ง
มหรณพไม่ใช่คนถนัดตอบโต้ด้วยวาจา จึงปล่อยให้เวลาผ่านไปกับคำพูด
เกินคาดของลดาริน

“ในเมื่อพี่น้ำก็ไม่มีใคร เรากลับมาคบกันได้ไหมคะ”

4

เรื่องที่สมองไม่ได้สั่งการ

จะมีใครโชคร้ายเหมือนเขาอีก มาโนชถามฟ้า ถามดิน แล้ว
ก็ถามตัวเอง แต่เขาคงถามอมราไม่ได้ เพราะเธอเมาโดยสมบูรณ์แบบ
ไปแล้ว เขาเองก็เช่นกัน จะว่าไปเขานึกได้อย่างล่าช้าว่าการนั่งดื่มเป็น
เพื่อนเธอหวังจะชะลอความเร็วในการดื่มเป็นเรื่องผิด เพราะเขาก็
คออ่อนไม่แพ้เธอ ตอนนี้เลยได้แต่นั่งมีน ดูคนนอกหักทำตัวบ้าๆ บอๆ
เมาแล้วพรั้งำพันตามด้วยร้องเพลงเศร้า ทว่าจบด้วยการเปิดเพลง
แดนซ์ได้อย่างไรก็สุดรู้

ชายหนุ่มพยายามตั้งสติ ระลึกให้ออกว่าเขาเข้ามาอยู่ในห้อง
ของเธอได้อย่างไร แต่แอลกอฮอล์ในเลือดชวนให้สมองไขว้เขว ไม่นับ
ผู้หญิงที่เดินยกย้ายสายเอวตรงหน้า ทำเดินของเธอดูบ้าๆ แต่ที่บ้ากว่า
คือเขาดันชอบ แล้วลูกโซเซเดินไปกับเธอด้วย พลาดหัวทิ่มหัวต่าไป
หลายรอบ โดนเธอเหยียบเท้าไปก็หลายที

อนุสติเตือนมาโนชว่าอย่าเสียงดังมากเดี๋ยวห้องข้างล่างจะขึ้น
มาต่า แต่เขานึกได้ว่าห้องข้างล่างเป็นของเขา เลยเดินประกอบเพลง
“I will survive” เป็นเพื่อนอมราได้อย่างสบายใจ แค่นี้เตือนให้เธอ
อย่าแหกปากร้องเพลง แล้วก็คอยจับเอวเธอเอาไว้ด้วย ไม่ให้กระโดดไป

เพราะนอกจากเสียงดังแล้วมันยังทำให้เขาเวียนหัว สภาพของทั้งคู่ตอนนี้ เหมือนหมီးประคองกอริลลา ไม่ซ้าก็ล้มคว่ำไปด้วยกัน

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าอืด” มาโนชถามทั้งที่เขาพลิกตัวให้ ร่างกายล้มลงมาบนโซฟาเพื่อรองรับตัวอมราเอาไว้ไม่ให้กระแทกพื้น

“เจ็บใจ ไม่น่าไปคบกับไอ้เหี้ยนั่นเลย”

“...” เขว่ามันคนละเรื่องกัน แต่จะถือสาอะไรกับคนนอกหักแล้ว เมาเหล้า

“พีโนต์คิดคุณนะว่าอืดทำทุกอย่างเพื่อมันขนาดไหน มันอ่ะโคตร เห็นแก่ตัวเลย อยากให้อืดบริการให้ทุกอย่าง” เธอพูดพร้อมกับพยายาม ยันตัวลุกขึ้นจากร่างของเขา แต่พลาดล้มลงมานอนบนอยู่เดิม “แล้ว มันยังมาพูดอีกว่าอืดไม่ดีพอ วันนี้มันพูดต่อหน้าก็มันเลยนะว่าคบกับ อืดแล้วไม่โอเคเพราะอืดไม่ยอมมัน คอยคุณะ อืดจะไปฟ้องทางมหา’ลัย ว่ามันพูดว่ามีไรกับนักศึกษา”

“เด็กเขาสมยอมนะ จะไปแจ้งทางมหา’ลัยได้หรือ” มาโนช พยายามสนใจเรื่องของคนอื่น ดีกว่าสนใจมือของอมราไปอยู่จุดไหน บนตัวเขาบ้าง

“ไม่รู้ล่ะ ยอมไม่ยอมมันก็มีอะไรกับเด็ก มันเป็นอาจารย์นะ ยังไงก็ผิด”

มาโนชส่งเสียงอึมแสดงความคิดเห็นด้วย แล้วใช้สองมือยกเอวของ อมราขึ้น แต่แทนที่เธอจะโยกย้ายตัวเองไปข้างๆ กลับมานั่งคร่อมอยู่ เหนือเอวของเขา ชายหนุ่มตกใจและสงสัยว่าเธอทำได้อย่างไร ในเมื่อ เธอใส่กระโปรงทรงตรงเสมอเข้าที่ไม่เอื้อให้แหกแข้งแหกขา เขาเหลือบ ลงไปมองแล้วอยากจะควักตาชุกชนของตนออกเมื่อเห็นชัดๆ ว่าขอบ กระโปรงของเธอเลื่อนขึ้นมาอยู่เกือบถึงเอว และตาของเขาก็อดที่จะ

สอดสายเข้าไปตรงช่องว่างที่กระโปรงเปิดขึ้นตรงกลางไม่ได้

“พี่ว่าพี่กลับห้องก่อนดีกว่า” แต่ร่างกายของเขาดันนอนแข็งที่อยู่ออยู่ตรงนี้

“ทำไม่ละ อยู่เป็นเพื่อนกันก่อนสิ” เธอขยุ้มสองมือลงมาบนอกของเขา ไม่รู้เลยว่าตรงนั้นเป็นส่วนอ่อนไหวของหนุ่มหมี ซึ่งส่งผลต่อบางส่วนที่อ่อนไหวกว่า และมักมีปฏิกิริยาตอบสนองอัตโนมัติ

เขาคาดหวังว่าเธอจะไม่รู้ ไม่สนใจ แต่มาโนชหลอกใครกัน คนที่นั่งคร่อมอยู่เหนือตัวเขาคืออมรา ผู้หญิงที่ไม่เคยปล่อยให้รายละเอียดใดๆ เล็ดลอดสายตา

“อ้อย อะไรที่มันกันอี๊ด”

อมราเลิกคิ้วแสดงความแปลกใจ ก่อนจะก้มลงแทบจะจ่อหน้ามาโนชแล้วส่งยิ้มล้อเลียน ซึ่งทำให้สะโพกเธอถอยหลังไปเบียดบางอย่างให้มันที่มันกันเธอมากขึ้น

“ลามกเหมือนกันนะพี่ไนต์” เธอล้อเลียนแบบซิดิโกล์ ทำให้ลมหายใจร้อนๆ กระตุ้นใบหน้าของเธอให้ร้อนผ่าวแทบลุกไหม้

มือสองข้างของมาโนชใหญ่พอจะผลัดกอมรากระเด็น แต่เขายกขึ้นมาปิดหน้าตัวเอง ถือคติไม่มองก็ไม่อับอายเพิ่ม เพราะเขาห้ามปฏิกิริยาทางกายไม่ได้เมื่อมีหญิงสาวมาขยับยุกยิกอยู่บนตัวเขา เธอสนุก แต่เขากำลังจะตาย

“พี่ไนต์อยากรู้ไหมที่อี๊ดบอกว่าตัวเองเก่งเรื่องใช้มือกับปากนะ เป็นยังไง”

“ไม่อยาก” มาโนชกัดฟันตอบ เพราะจริงๆ ร่างกายของเขาอยากรู้มาก

“คนโกหก มาๆ อี๊ดจะทำให้ดูว่าที่เจมาหาว่าแค่นี้ไม่พอ เขาก็

โกหกเหมือนกัน”

โกหกนั้นตายตกนรก แต่มาโนชยังไม่ทันตายเขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังทวารนรก หรืออาจจะเป็นสวรรค์ก็ได้ แล้วแต่อมระจะพาไป

ภุมรินรู้ว่าตนโกหกมหรณพไม่แนบเนียน เธอไม่เพียงแต่ไม่ยินดีหากเขาจะขอเบอร์โทร. ของอดีตภรรยา เธอยังไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งหากเขาจะไปพบหน้าคนที่เคยร่วมชีวิตกับเขา ถ้ามีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้เธอควรจะใช้เหตุผลมาต่อต้านอารมณ์หึงหวง ซึ่งมอบให้ผู้ชายที่ไม่ได้มีสถานะเกี่ยวข้องกับเธอ นอกจากคนข้างบ้านที่ห่วงใยกัน แต่เธอไม่รังเกียจนิสัยแบบเด็กๆ ของตนเอง แล้วเธอก็เชื่อสัญชาตญาณของผู้หญิงยามพบเจอกับสิ่งที่อาจจะอันตรายต่อความสัมพันธ์

เธอเคยวางแผนอนาคตเอาไว้ว่าหลังจากอายุครบยี่สิบปี เธอจะไม่ปกปิดความรู้สึกที่มีต่อลุงข้างบ้านอีกต่อไป อันที่จริงภุมรินเปิดเผยมันไปตั้งนานแล้ว เพียงแต่มหรณพเลือกจะมองว่า มันเป็นเพียงความรู้สึกของเด็กคนหนึ่งที่เขาพ่อแล้วมอบมันให้แก่คนที่คอยดูแลมาตั้งแต่เด็ก เธอรู้ว่าถ้ารูกหนักกว่านี้ เขาอาจจะต่อต้านมากกว่ายอมรับ ทว่าเธอรอช้าไม่ได้เมื่อมีคนคิดจะยื่นมือมาเป็นมือที่สาม

หญิงสาวเตรียมตัวเข้านอนพร้อมวางแผนการไปด้วยว่าจะรูกคืบเข้าไปในหัวใจของลุงหมีข้างบ้านอย่างไรตอนมีคนโทร. เข้ามาพอดี ‘ป้าริน’ เป็นชื่อที่ภุมรินใช้เมมเบอร์โทรศัพท์ลดาริน แต่ในใจเธอเมมเอาไว้ว่า ‘ศัตรู’

“มีอะไรหรรคอป้าริน” ภุมรินทักทายอย่างสุภาพ เพราะก่อนจะประกาศตัวอย่างเป็นทางการว่าจะเป็นศัตรูกัน เธอไม่ควรเผยความ

เป็นอริ แม้ทั้งสองจะห่างไกลจากคำว่าเป็นมิตรต่อกันก็ตาม

สิบปีก่อนไม่ใช่ ทุกวันนี้ก็ไม่ใช่ ภูมรินยังจำได้ว่าลดารินเกือบจะ
ทำให้เธอตายทั้งเป็นยังไง คำว่าไม่รู้ ไม่ตั้งใจ ใช้เป็นข้ออ้างในการ
ปล่อยเด็กอายุสิบสองปีให้เผชิญชะตากรรมเลวร้ายไม่ได้ และยังไม่
อาจโทษใครที่ชีวิตแต่งงานพังลงเพราะเธอไม่รักษาสัญญากับสามี
ตัวเองที่จะคอยดูแลคนที่เขาห่วงใย

“ตะกี้ป่าโทร. หาพี่น้ำแล้วนะ”

แค่ประโยคเก๋รินนำก็ทำให้คนฟังขมวดคิ้วได้แล้ว ภูมรินห้าม
ริมฝีปากที่อยากจะตะโกนถามว่าโทร. หาคนของเธอทำไมเอาไว้ แล้ว
นั่งฟังต่อ แต่ลดารินกลับไม่ยอมพูดเรื่องที่เธออยากจะรู้ เปลี่ยนไปถาม
เรื่องเรียน เรื่องต่างๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันเลย ก่อนจะวกกลับมาพูดถึง
มหรรณพอีกครั้ง

“บ้านดพี่น้ำกินข้าว ถ้าน้ำผึ่งวางก็มาเจอกันนะ”

“ได้ค่ะ ไว้เจอกันนะคะ” ภูมรินจะปฏิเสธได้อย่างไร

หลังจากวางสายเธออยากจะกรี๊ดๆ ดูเหมือนว่าหลังจากผ่านไป
ไปเจ็ดปี ศัตรูของเธอจะกลับมาใหม่พร้อมความร้ายกาจยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้
ภูมรินต้องปรับเปลี่ยนแผนเอาชนะใจมหรรณพให้ไวกว่าเดิม และ
เรื่องเร่งด่วนกว่าก็คือขัดขวางไม่ให้เขาหวนกลับไปหาภรรยาเก่าที่สวม
หน้ากากนางฟ้า ทั้งที่ในใจเป็นนางปีศาจร้าย

อย่าปลุกปีศาจร้ายให้ตื่น น่าจะเป็นคำเตือนที่มาในชควร
มอบให้อมรา ก่อนเธอจะหลุดเขาออกห่างจากคำว่ามีดชอบชั่วดี หลาย
นาที่ก่อนเขายังพอจำได้บ้างว่าเธอเป็นน้องสาวเพื่อน แต่พอเธอเอื้อม
มือไปลูบค่าน้องชายของเขา หมิ่หนุ่มที่กำลังเมาก็ลืมไปเลยว่าต้อง

คอยปกป้องเธอจากสัตว์ร้ายเช่นเขา

มานุษยยังนอนบนโซฟาเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือเสื้อผ้าของเขา เริ่มหลุดลุ่ย ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เขาจะควบคุมได้ แต่ที่ต้องควบคุมยิ่งกว่า เสื้อผ้าก็คือปฏิกิริยาทางกายของเขา สำหรับผู้ชายวัยฉกรรจ์สุขภาพดี การควบคุมร่างกายส่วนล่างตั้งแต่เอวลงไป มานุษยทำได้ดี ยกเว้น บางส่วนที่ไม่ได้ทำงานภายใต้การสั่งการของสมอง

หลังปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของมานุษยจนหมด อมราก็ลูบมือลงไป ตามกล้ามเนื้อหน้าอก หน้าท้อง แล้วปลดเข็มขัด ตามด้วยกระดุมกางเกง ยืน ขณะนิ้วชี้ของเธอแตะไปตามร่องซิป เขาก็หยุดมือข้างนั้นเอาไว้

“อีดมาแล้ว พอเถอะ” มานุษยต้องดึงความยับยั้งชั่งใจทั้งชีวิต มาใช้เพื่อกล่าวประโยคนี้ แต่อมราไม่ให้ค่าความพยายามของเขาเลย

“ยังไม่พอค่ะ” อมราไม่พยายามดึงมือจากการเกาะกุม แต่ เคลื่อนตัวจากข้างโซฟาขึ้นมาบนฟูก แล้วทาบร่างเหนือกายที่แข็งเกร็ง เพราะความตื่นตัว

“อย่าทำแบบนี้” เขาปล่อยมือเปลี่ยนเป็นจับบ่าทั้งสองข้างของเธอเอาไว้ เพื่อไม่ให้เคลื่อนไหวเบะปะทำลายปราการแห่งการอดกลั้น

“อีดไม่รู้หรือว่า...” ก่อนมานุษยจะพูดจบ อมราก็ก้มลงปิดริมฝีปากตนเข้ากับริมฝีปากเขาเบาๆ กระแสไฟฟ้าสถิตที่เธอสร้างมากพอ จะทำให้เขาชะงักงัน ปล่อยให้เธอถอยออกห่างพอจะสบตาเขาได้

“อีดรู้ค่ะ” เธอไม่ได้โกหก เธอรู้จริงๆ รู้มากกว่าที่เขารู้ด้วยซ้ำ มีอย่างหนึ่งที่มานุษยไม่รู้และอมราไม่อยากบอก นั่นคือเธอไม่ได้ เมฆขนาดขาดสติ แค่มากพอจะเลิกหำใจให้คำนึงถึงความเหมาะสม

อมราไม่ได้โกหกเรื่องเลิกกรำกับจามร หรือเรื่องที่เธอหัดทำบางอย่างที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เช่น ออรัลเซ็กซ์ แต่ส่วนใหญ่เธอพูดเกิน

จริง อย่างแรก ถ้าเธอไม่พบว่าอดีตแฟนกำลังเดินควงกับนักศึกษาสาว
น้อย เธอก็คงจะบอกเลิกเขาเร็วๆ นี้อยู่ดี เพราะเธอไม่ชอบการที่เขา
พยายามโน้มน้าวให้เธอก้าวไปมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย ซึ่งเธอไม่คิด
จะมี เนื่องจากส่วนลึกเธอรู้ว่าทั้งสองไม่มีอนาคตร่วมกันแน่ ไม่แค่เขา
ปราศจากคุณสมบัติของสามีที่ดี เธอยังแอบมีใจให้คนอื่น คนที่เธอ
ปรามาสว่าหุ่นหมีแต่แอบสาว คนที่เธอเคยล้อว่าไม่ชอบผู้หญิงจริง คน
ที่ชอบทำตัวเป็นพี่ชายอีกคน คนที่มีชื่อแสนเซียว มาโนช

ไม่รู้เมื่อไรที่เธอหลงรักเขา ตอนเจอกันครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อน
มาโนชยังคงเป็นหนุ่มหน้าใส อมราเลยแกล้งล้อว่าเขาอาจจะแอบชอบ
ความสาวเอาไว้ ไม่นึกว่าคำพูดแบบไม่คิดจะทำให้เขาหันไปปลุกหนวด
เครา แต่งตัวเซยเหมือนลุงแก่ๆ แล้วก็เป็นเหตุให้เขาเลิกกับแฟน จะ
บอกว่าไม่รู้ลึกผิดเลยก็ไม่ได้ แต่มีอย่างหนึ่งที่เธอไม่กล้าบอกใคร เธอ
ดีใจที่เขากลับมาเป็นโสดอีกครั้ง ทว่าตอนนั้นเองที่เธอค้นพบลาตทน
ลูกตือของเพื่อนของเพื่อนไม่ไหว ตกปากรับคำเป็นแฟนของจามร

เรื่องออร์ลเซ็กซ์ก็เป็นเรื่องซีไม่ลั่วนๆ ความจริงมีเพียงหนึ่งเดียว
ความสามารถทั้งหมดที่เธอหวดอ้างจำกัดอยู่แค่ในอินเทอร์เน็ต ส่วน
ในภาคปฏิบัติ จามรเสนอทางออกให้อมราที่ไม่ยอมมีสัมพันธ์ลึกซึ้ง
ด้วยการช่วยมีซอฟต์แวร์เซ็กซ์กับเขา แต่มันจบลงตรงที่อมราถีบจามรคลั่ง
ตอนเขารูดชิปแล้วพยายามให้เธอช่วยเหลือ เมินเสียเถอะ เธอไม่มีทาง
จับของกระจิวลิวน่าขยะแขยงพรรค์นั้น แต่พอเหลือบลงไปมองบาง
จุดที่อยู่ใต้กางเกงยีนของมาโนช เธอคิดว่ามันน่าสนใจ และไม่เล็ก

มาโนชยังพยายามจะดันตัวอมราออกด้วยความมุ่งมั่นที่ลดลง
จนใกล้จะแตะเลขศูนย์ ส่วนเธอมีความตั้งมั่นระดับเต็มร้อย ถึงเธอ
ไม่ใช่กระต๊อง แต่เธอเชื่อว่าเป้าหมายมีเอาไว้พุ่งชน

“พีโน่รู้แล้วนี่ว่าตอนมัธยมอีดได้ฉายาว่าอมราผู้ฆ่าหมีได้ด้วยมือเปล่า”

อมราตัวใหญ่ไซ้ซั๊กซั๊กกว่าสาว ๆ มัธยมรุ่นเดียวกันจึงตกเป็นเป้าล้อเลียนของหนู่ม ๆ ร่วมชั้น เธอเลยเกลียดฉายานี้มาตลอด แล้วก็พร้อมจะตะปบบ้างนู ตามด้วยบีใครสักคนให้ตายคามือหากกล้าล้อเลียน แต่ตอนนี้เธอชอบมาก เพราะเธอกำลังอยากจะจัดการหมี

“ดังนั้นพีโน่ตอยู่หนึ่ง ๆ ให้อีดจัดการเถอะ”

เธออาจจะแคว้รู้ทฤษฎี แต่เธอเปี่ยมไปด้วยความคล่องแคล่วทางกาย เมื่อบวกกับความมุ่งมั่นก็จัดการกอดหมีเอาไว้ได้ร่างได้สำเร็จ อมราเกือบหลุดหัวเราะเสียงอึกอึกของมาโนซที่แสดงอาการชัดขึ้นเสียสุดท้าย เมื่อเธอดึงมือสองข้างบนไหล่ออกไปวางบนเบาะโซฟา เขาก็ทำท่าพลีชีพให้เธอเซยชม

“ก้ามของพีโน่ตสวยมากเลยรู้ใหม่ แปะแพ้กเลยเซยชนะ” แล้วมือของเธอก็ถูบครบทุกแพ้กพร้อมชมเซยไปด้วย ไม่สนใจว่าเขาจะเปลี่ยนจากนอนนิ่งเป็นบิดตัวไปมา แล้วเธอยังใจร้ายปิดท้ายด้วยการก้มลงไปหาก้ามเนื้อสวย ๆ ของเขา

“มันโค้งมนน่าจูบ” ถึงตลอดคืนจะเต็มไปด้วยคำโกหก แต่ประโยคนี้อมราพูดจริง

รู้จักมาโนซแรก ๆ อมราคิดว่าตนเองแพ้ก้าม เห็นแล้วใจสั้น แต่มีวันหนึ่งเขาไปช่วยพี่ชายของเธอย้ายบ้านจนเหงื่อโซม ถึงขั้นต้องอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ แล้วเธอบังเอิญเดินไปเห็นตอนเขากำลังถอดเสื้อเปื้อนเหงื่อออก ไม่ว่าจะด้วยความโค้งมนกระชับตั้งแต่หัวไหล่จนถึงก้ามหน้าท้อง สรีระที่ประกอบจากกระดูกและก้ามเนื้อล้วนทำให้เธอรู้ว่าน้ำลายสอเป็นยังไง

แต่ก็นั่นละ เขาเป็นเพื่อนพี่ชาย ส่วนเธอเป็นได้แค่น้องสาวร่วมโลก อมราไม่ยอมให้พี่ชายเสียเพื่อนเลยเก็บความรู้สึกเอาไว้แค่ตรงนั้น แต่ตรงนี้เธอไม่มีอะไรต้องเสีย อย่างมากก็แค่อ้างว่าเมาเหล้า คิดแล้วต้องทำ หญิงสาวไม่รีรอที่จะกดจูบลงไปบนสันกรามของเขา แล้วรู้สึกถึงความอุ่นร้อนเกินห้ามใจ จนอดจะขบเบาๆ ไม่ได้

“อย่า...” มาโนชทั้งจุกจิกและตื่นตัว แต่ก็ยังนอนให้อมราขบกัดไปตามร่างกาย เธอเลยไม่เกรงใจ ทั้งจูบทั้งขบตั้งแต่กรามไปยังหน้าอก แล้วยอมผละออกเพราะต้องเว้นระยะเพื่อจัดการกางเกงของเขา ชายหนุ่มดึงขอบกางเกงเอาไว้แล้วมองตาเธอ ทั้งที่เขาไม่รู้ว่าอยากจะทำให้เธอหยุดหรือไปต่อ

“จูบอีตัก่อน” เธอปล่อยให้เขาลุกขึ้นนั่งขณะเอ่ยชื่อเรียกกริ่ง มาโนชไม่ถามว่าจูบแล้วอมราจะให้อะไรเขา เพราะนี่เป็นสิ่งที่เขาอยากจะทำตั้งแต่เธอมอบสัมผัสแผ่วเบาให้เขาเมื่อครู่ มือสองข้างเคลื่อนไหวก่อนเธอจะหลุดจบด้วยซ้ำ ข้างหนึ่งประคองข้างไบหน้า อีกมือซ้อนท้ายทอยแล้วดึงเธอให้เข้าใกล้พร้อมแหงนเงยรับจูบจากเขา

ถ้าเมื่อครู่อมราพอจะสร้างเมฆไปบ้าง จูบนี้ของมาโนชก็ทำให้เธอมีนงยิ่งกว่าเดิม มันเต็มไปด้วยการรุกราน ขณะเดียวกันก็เว้าวอนเสียดๆ สั่งให้เธอเปิดปากรับปลายลิ้นของเขา พร้อมกับขอให้เธอยอมรับการสำรวจด้วยความเต็มใจ เน้นนานกว่าทั้งสองจะสบตากันอีกครั้ง และเธอเป็นคนเอ่ยคำพูดก่อนเช่นเคย

“จูบแล้วก็ได้เวลาไปต่อค่ะ”

เขาอยากถามเธอว่าจะเอาจริงหรือ แต่ดูเหมือนว่าถ้าถึงจุดนี้แล้วจะเป็นคำถามที่ล่าช้าเกินไป ยิ่งเมื่อมาโนชได้จูบอมราแล้ว เขาก็รู้สึกว่าพร้อมจะทำตามทุกอย่างที่เธอสั่ง ดังนั้นจึงอำนวยความสะดวก

ด้วยการช่วยให้เธอถอดเสื้อผ้าและกางเกงยีนของเขาออกไป รวมถึง
ปรากการด้านสุดท้ายของท่านชายด้วย

“ว้าว ไช้ชยุโรปเป็นอย่างนี่เอง” อมราหัวเราะเก้อๆ แบบทำ
อะไรไม่ค่อยถูก เมื่อพบว่าคำโกหกก่อนหน้านี้กำลังย้อนเข้าตัว แล้วที่
เธอไม่ว่าแปดนิ้วกลืนลงไปได้สบายๆ จะทำยังไง

เสียคนอย่าเสียหน้า เธอพูดแล้วต้องทำได้ อย่างไรก็ตามมาราก็ศึกษา
จากอินเทอร์เน็ตมาเยอะ พอจะรู้คร่าวๆ ว่าต้องทำอะไรบ้าง เธอกด
ปุ่มให้มานอนนั่งบนโซฟา คุณเข่าลงตรงขาที่อ้ากว้างของเขา แล้วเริ่ม
ลงมือที่ละชั้นตามวิธีการของศาสตราจารย์กิล

เมื่อปราศจากสิ่งปกคลุม ส่วนสำคัญของเขาก็ตกลู่อุ้งมือเธอ
เหมือนมันต้องการเสนอตัว เธอกุมความร้อนผ่าวเอาไว้ในอุ้งมือ นิ้ว
ทั้งห้าเรียนรู้อาณาเขตและผิวสัมผัส มาโนชสุดหายใจลึกแล้วกระดิ่งตัว
ถอยหลังชิดผนังโซฟา กิริยากะทันหันของเขาทำให้อมราตกใจคว้าจับ
ด้วยสองมือ แล้วได้ยินเสียงครางสั้นท่าจากเขา

อมราเงยหน้าขึ้นมองพบว่ามานอนกำลังกลืนน้ำลายถี่ๆ ลูก
กระเดือกที่เธอพลาดขบเม้มให้เต็มที่ขยับขึ้นลง มันทั้งน่ารักและน่า
หัวเราะจนเธอรู้สึกถึงอำนาจในอุ้งมือตนเอง การลูบได้จึงจริงจังยิ่งขึ้น
ตามด้วยขยับมาทำในสิ่งที่เธอไม่เคยคิดว่าจะกล้า หญิงสาวแตะริม
ฝีปากลงไปบนส่วนปลายที่อ่อนไหว เปลี่ยเสียงอึกอ๊กให้เป็นเสียง
คราง แล้วรู้สึกถึงมือข้างหนึ่งที่แตะลงมาบนหลังต้นคอของเธอ คะยั้น-
กะยอโดยไร้เสียงให้ลงมือมากกว่านี้ และในที่นี้เธอรู้อันไม่ได้หมายความว่า
แค่มือ

อาจเพราะฤทธิ์สุราในกายทำให้ทุกอย่างน่าตื่นเต้น ลดความ
กระดากอายลงไป อมราารู้สึกว่าตนทำได้ทุกอย่างที่อยากทำ เช่นแลบ

ลิ้นลิ้มลองรสชาติที่แตกต่างจากทุกอย่างที่เคยเจอ ตามด้วยทดลองทำตามคำโกหกของตนว่าสามารถดูดกลืนของตรงหน้าเข้าปากได้

แม้มือซ้ายของมานอชจะอยู่หลังต้นคอของอมรา แต่เขาส่งแรงทั้งหมดไปยังมือขวาที่จิกลงบนเบาะโซฟาแน่น เพื่อจะได้ไม่บังคับให้เธอทำอะไรก็ตามที่เธอไม่เต็มใจ เพราะแค่เป็นอยู่ตอนนี้ หัวใจของเขาก็ทำงานเกินขีดจำกัดแล้ว ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีหญิงสาวให้บริการสิ่งนี้แก่เขา ทว่าเธอต่างออกไปในแบบที่เขาไม่อาจพูดได้ว่าตรงไหน อาจเป็นเพราะนี่คืออมรา แค่เธอแยกริมฝีปากอย่างเชื่องช้าใกล้จุดที่เป็นส่วนตัวยิ่งของเขา มานอชก็แทบหยุดหายใจ อย่่ว่าแต่เธอจะใช้ริมฝีปากคู่นี้ทำเรื่องมหัศจรรย์กับเขาเลย และถึงนี่จะไม่ใช่ครั้งแรกสำหรับเรื่องนี้ แต่เป็นครั้งแรกที่แค่แตะโดนลิ้น เขาก็ทำเหมือนไก่อ่อนที่ไม่อาจอดกลืนได้

เขาตั้งใจจ้องมองเธอตาไม่กะพริบ ทว่าวูบหนึ่งภาพตรงหน้ากลับพร่ามัว รู้สึกตัวอีกทีมานอชก็เห็นอมรากำลังล้าล้ากระอักกระอ้ออยู่ ซึ่งทำให้เขาละอายใจยิ่งนัก

“พี่ขอโทษ” มานอชเอ่ยขออภัยด้วยความซัดเซิน แต่ซ่อนความอิมเมมเอาไว้ไม่มีผิด และเขาอยากจะทำอะไรสักอย่างให้อมราบ้าง

ข้อดีของคนตัวใหญ่คล่องแคล่วก็คือ เขาสามารถพลิกบทบาทจากผู้ที่นั่งเหนือกว่าเป็นยกอีกฝ่ายมานั่งแทนที่เขา แล้วเปลี่ยนเป็นฝ่ายมอบความสุขให้บ้าง

“อะ...อะไรกันคะพี่โน้ต” อมราถามขณะหยุดมือมานอชที่กำลังเลื่อนชายกระโปรงของเธอขึ้นไปบนเอว และแคว้งมองริมฝีปากของเขา เธอก็ได้คำตอบก่อนได้ฟังจากปากเขาเสียอีก

“แสดงความขอบคุณไง” พูดแล้วมานอชก็กดจูบลงบนหัวเขา

อมรา ตะตะด้วยปลายลันแผนเวา ทำให่มือของเธอไร้แรงต้านทาน แต่
เขากลับไม่รุกคืบต่อ เปลียนมาเป็นตั้งคำถาม

“ถ้าอึดไม่ต้องการ” เขาไม่พูดต่อ แต่เรารู้ว่าเขาหมายความ
อย่างไร และกระตือรือร้นจะตอบเป็นอย่างยิ่ง

“อึดต้องการคะ”

หัวเข่าของเธอแยกออกจากกัน เพราะรู้ว่าหัวใจต้องการอะไร

มหรณพรู้ว่าหัวใจตัวเองต้องการอะไร แต่สมองของเขา
คอยเตือนว่าเขาต้องการมันไม่ได้ และในฐานะผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่
ควรทำ เขาจึงแสรังทำเป็นไม่รู้ว่ามีใครอยู่ข้างใน

หลังจากทรมาณด้วยการพลิกตัวไปมาบนเตียง เขาก็ขยับมอง
ออกไปนอกหน้าต่างห้องนอน ด้านตรงข้ามคือหน้าต่างห้องนอนของ
ภุมริน ความมืดจากหน้าต่างบอกว่าเธอเข้านอนไปแล้ว และเขาควร
จะทำเช่นนั้นบ้าง แต่เขาไม่อาจจะทำได้ เพราะมหรณพรู้ว่าหากเขา
ล้มตัวลงนอน ในฝันจะมีภุมรินเข้ามาวุ่นวาย แล้วเขาอาจจะทำเรื่อง
น่าละอายในความฝันซึ่งฟ้องว่าเขามีความคิดเช่นไรอยู่ในใจ

เมื่อแน่ใจว่าตนต้องการความเหนื่อยล้ามาขับไล่ใครบางคนออก
จากความฝัน มหรณพก็เลือกเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทำงานที่เป็น
กางเกงผ้าเสิร์ทหนากับเสื้อชอปซึ่งเป็นเครื่องแบบประจำคู่ แล้วลงไป
จัดการรถยนต์ที่เก็บคลุมผ้าไปแล้วเมื่อตอนเย็น ทั้งที่ปกติเขามีกฎ
ไม่ตายตัวว่าจะทำงานตั้งแต่แปดโมงเช้าถึงห้าโมงเย็นเท่านั้น ยกเว้น
ช่วงที่มีงานเร่งด่วน แต่กฎเป็นของเขา เช่นเดียวกับคู่ช่อมรดก ดังนั้นเขา
จะทำงานตอนไหนก็ยอมได้

รถ Citroën DS เป็นรถหรูยี่ห้อดังจากฝรั่งเศสที่ผลิตครั้งแรกในปี

1955 แม้ว่าคนที่เขากำลังซ่อมแซมจะผลิตในปี 1970 แต่จัดเป็นรุ่นพิเศษที่กาลเวลาห้าสิบปีไม่อาจลบเลือนความสำคัญ ทำงานด้วยระบบไฮดรอลิก หลังสตาร์ทเครื่องมันจะส่งแรงดันไปยังโชกอัพ ยกตัวทางด้านหน้าและด้านหลังที่หมอบเกือบติดพื้นให้สูงขึ้น ช่างรุ่นเก่าเรียกรถประเภทนี้ว่ารถยก เพราะมันยกขึ้นเหมือนยกของตัว มันเป็นรถที่แทบจะไม่น่าเชื่อว่ามีอยู่จริงสำหรับคนอายุน้อยกว่ายี่สิบ มหรรณพนึกภาพภุมรินตื่นตื่นตอนเห็นมันทำงานได้เลย เธอต้องชอบรถที่เอาชนะเครื่องบิโนโบอิงรางวัลสาขาการออกแบบยอดเยี่ยมได้ ซึ่งพิสูจน์ว่าเล็กกว่าไม่ได้หมายความว่าใหญ่

เมื่อพบว่าตนหวนคิดถึงคนที่ควรจะสลัดออกไปจากสมองก่อนนอน มหรรณพก็ทุ่มสมาธิไปยังเครื่องยนต์ตรงหน้าแทน ข้อดีของรถรุ่นเก่าคือความแข็งแรงทนทาน ข้อเสียคืออะไหล่มีลักษณะเฉพาะ เขาต้องศึกษามัน ทำความเข้าใจมัน ถึงจะปลุกชีพมันขึ้นมาจากสภาพหลับใหลถึงตายได้

ครั้งหนึ่งมหรรณพเคยสอนกลุ่มลูกน้องให้เอาใจใส่การซ่อมแซมรถ อย่าซ่อมลวกๆ ต้องตรวจสอบว่าไม่มีสนิมหรือข้อบกพร่องที่จะทำให้มันทำงานด้วยประสิทธิภาพ หรือทำเครื่องน็อกหลังออกจากคู่มือไม่นาน เน้นว่าช่างยนต์ก็เหมือนหมอ พวกเขาสามารถช่วยเหลือนอกจากความตายได้ ลูกน้องบางคนฟังแล้วถึงกับหัวเราะ มหรรณพจึงไม่พูดจาทำนองนั้นอีก แต่เขายังยึดมั่นกับความเชื่อของตน และภูมิใจทุกครั้ง ที่ช่วยให้รถอายุหลายสิบปีสามารถโลดแล่นบนท้องถนนได้อีก

มีไม่กี่อย่างที่มหรรณพมั่นใจในตัวเอง เขาไม่อาจสร้างสรรคดีสิ่งใหม่ๆ ขึ้นมาบนโลกได้เหมือนอย่างภุมรินที่รังสรรค์เมนูใหม่ๆ นำลิ้มรส แต่เขารักษาสิ่งที่อาจจะหายไปจากโลกให้คงอยู่ต่อไปได้ ทว่าการ

ทำงานที่ต้องใช้สมาธิอย่างถอด ประกอบ หรือเช็กชิ้นส่วนเครื่องยนต์
ยังไม่อาจดึงสมาธิให้เขาหายวอกแว่กได้ มหรรณพจึงหันไปหางานใช้
แรงอย่างขัดล้างท่อไอเสียสนิมเกรอะที่ลูกน้องถอดวางเอาไว้ แล้วต่อ
ด้วยเช็กระบบภายในที่มีคราบสกปรกจับหนา

ผ่านไปหลายชั่วโมงมหรรณพก็เหงื่อไหลโชกกาย เขาแน่ใจว่า
หลังอาบน้ำเสร็จจะหลับเป็นตาย แต่ขณะก้าวขาขึ้นเตียง เขาก็ผลอ
เหลือบมองไปยังหน้าต่าง แล้วอดจินตนาการไม่ได้ว่าคนบ้านข้างๆ
กำลังหลับไหลอยู่ในท่าไหน ภาพที่ผุดขึ้นมาทำให้เขาแน่ใจว่าการ
ออกแรงทั้งหมดสูญเปล่า ภูมรินจะเข้ามาบรรจบอยู่ในความฝันของ
เขาก็คงเช่นเคย เพราะมีบางเรื่องที่สมองสั่งการแทนหัวใจไม่ได้